

Giới thiệu Song Sinh Đại Boss: Đệ Nhất Nữ Phụ

Thể loại : Xuyên Không, Sủng, thương trường, hắc đạo.

Lại là Tiểu Thất đây! Lần này vẫn sẽ là một bộ nữ phụ văn nhé! Vì ta là một con cuồng nữ phụ nên ráng đọc nha!! Bộ lần này sẽ có pha chút thương trường và hắc đạo. Ủng hộ ta nha!!! ~♥~

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đệ Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Khởi đầu

23: 45 pm

Trong một cửa hàng đồ lưu niệm

" Di Di!, cậu đọc xong bộ đó chưa? " giọng nói của 1 thiếu nữ vang lên ở đầu dãy bên kia.

- Đọc sơ sơ, Mình nói nè! Bộ truyện này... Cậu Huyết vcl! - Hạ Di găm lên, cuộc đời nó đã 25 cái xuân xanh rồi mà chưa từng thấy bộ nào nhảm chán tới vậy. Nó cực kỳ cầu huyết, nhưng nhờ vào cái tài viết thịt văn ấy mà Đóa Hồng Bạch của tác giả Tinh Trần Vũ được xếp vào loại sách bán chạy nhất năm. Nó thật không thể hiểu nổi kia.

" Aiz! Thôi được rồi! Giờ mình qua chỗ cậu nha! Tối nay, mình ngủ lại đó! " Tiếng thờ dài của Chúc Lạc vang lên.

- Ồ! Qua nhanh nha!

Nói rồi nó cúp máy, ánh mắt lại chăm chăm vào màn hình máy tính. Nó đang đọc bình luận về bộ Đóa Hồng Bạch vừa mới đọc. Xem nào...

: " Ủầy con nữ phụ Trác Ly Nguyệt đẹp mà sao ngu vậy??

Luna\$: Cả Trác Tịnh Ân nữa!!! Đúng là chị em song sinh mà.

: Nữ thần Mã Tuyết Vân là đẹp nhất trong lòng ta! Mấy con nữ phụ cút hết đi, để tỳ tủa sáng!

Lyly: Ân!đứng đứng!

Rùa con: Ta thấy Vân tỳ vẫn là hợp với Vũ ca nhất.

Tiểu Kỳ: Không!! Phải là anh Hải Nhất!!!!

Rùa con: Lâm Hải Nhất chỉ là nam phụ thôi mà...

Vân vân và mây mây... Nó ngồi đọc bình luận mà muốn đập thẳng cái máy! Ôi con m* nó! Thật ức chế mà. Biết trước như vậy không cho con tác giả Tinh Trần này đăng truyện trên page của nó và Chúc Lạc nữa. Page ngôn tình này nó và Chúc Lạc lập ra cũng chỉ để cho các tác giả mới tập tành viết đăng truyện để có góp ý từ độc giả mà thôi! Nhưng thế mợ nào page của nó và cô lại trở thành một trang web nổi tiếng. Giờ thì nó cũng nhận ra sai lầm khi phê duyệt truyện của Tinh Trần Vũ rồi! Thế nào tỳ nữa Chúc Lạc tới cũng ỳnh nó một trận cho coi. Tíng! Tiếng chuông ngoài cửa vang lên! Hạ Di quay lại nhìn là cô với vẻ mặt khá tức tối. Thôi xong! Xác con định luôn.

- HẠ TIỂU DI! - Cô gằn giọng.

- Hơ Hơ! Có gì từ từ nói...

- Cậu dám duyệt bài đăng của Tinh Trần Vũ!!! Bộ truyện cô ta up lên là Đóa Hồng Bạch đấy!!! - Cô nói như hét vào tai nó. Nó cười cười:

- Ha ha.. Mình không có biết mà! Với lại đó là bộ truyện hot không duyệt không được mà.

- Haiz... Thật hết nói... - Cô hạ hỏa đôi phần, còn nó thì như thoát được kiếp nạn ngàn năm.

- Được rồi! Tối nay thâu đêm nhá!

- Ok! - Vừa nói cô vừa đưa tay ra hiệu. Còn nó thì bước tới cái tủ lạnh thần thánh mở nó ra. Cô nhìn vào đó mà mắt sáng như hai cái đèn ô tô:

- Con bà nó! Hôm nay phải xõa thâu đêm haha. Trà sữa trân châu đường đen, hồng trà, bánh matcha, đá bào....Hôm nay đủ đồ gôm ta?!

- Ồ! Còn snack, khoai tây chiên, KFC đủ cả ở bên kia kia.. - Nó nhếch mép khinh thường nhìn về phía cô bạn thân, đúng là đồ ăn là tất cả với cô mà. Nhưng.... Nó cùng đồng loại!!!

- Tối nay làm gì đây! Nói trước là mình không rảnh ngồi duyệt bài như 2 tuần trước đâu nha! - Chúc Lạc nói.

- No no no! Đọc hết Đóa Hồng Bạch chưa?

- Đừng nói là cày bộ đó nha?

- Không sai!

- Bỏn tiểu thư miễn cưỡng chấp thuận!

- Ủầy nhưng mà! Sao bọn mình không phải chị em song sinh nhỉ? Như Trác Ly Nguyệt với Trác Tịnh Ân trong Đóa Hồng Bạch ý!

Chương 3: Hảo hảo xuyên qua!

- Được! Chúng tôi đồng ý giúp 2 người...- Thanh âm của Chúc Lạc bắt ngờ vang lên. Hạ Tiểu Di nhìn cô với ánh mắt khó hiểu " What? Cậu ấy đang làm cái quái gì vậy kia chứ? " Nó nhìn cô với ánh mắt trấn tĩnh " Không sao! ". Chúc Lạc nói tiếp:

- Nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện là gì? - Trác Ly Nguyệt hỏi.

- Đó là...

- Cô cứ nói

- Các cô có thể làm cho một linh hồn từ hiện thực xuyên vào đây, đúng chứ?

- ...- 2 người im lặng chỉ khẽ gật đầu thay cho câu trả lời.

- Vậy các cô có thể làm cho một người có tên Chúc Từ Diệp xuyên tới đây hay không?

- Ừmm...được - Trác Ly Nguyệt gật đầu đồng ý.

Về phần Hạ Tiểu Di nó quay sang cô nói một cách khó hiểu:

- Cậu đang làm cái quái gì vậy? Tại sao lại lôi Tiểu Diệp vào trong cái truyện này. Chúng ta là đã quá đủ rồi! Nó là em gái cậu.

- Vậy cậu muốn nó chết ở cái thế giới chết tiệt đó sao? Từ lúc chúng ta ly khai khỏi tổ chức có khi nào cậu thấy Diệp nhi yên ổn không, chúng ta luôn bị theo dõi nhất cử nhất động. Cậu nghĩ xem, nếu chúng ta đã đồng ý tới thế giới kia có nghĩa là chúng ta sẽ biến mất khỏi thế giới thực vậy còn con bé! Chúng ta bắt buộc phải làm vậy!

- ...- Nó yên lặng đồng tình cùng cô. Ly khai khỏi tổ chức cũng không phải dễ nhiệm vụ cuối cùng nó và cô cũng suýt mất mạng mọi trở ngại đều do tổ chức gây ra. Năm nó 7 tuổi Tiểu Diệp 4 tuổi Hạ gia xảy ra biến cố lớn, cả một gia tộc đều bị giết sạch, Hạ thị phá sản. 2 cô bé đã trở thành trẻ mồ côi, nhưng khá may mắn nó và Tiểu Diệp lại được nhận nuôi. Nhưng vốn dĩ đó chỉ là từ nhận, người đàn ông nhận "nuôi" nó và Tiểu Diệp nghiễm nhiên cũng là người nhận nuôi cô. Ông ta sử dụng nó và cô như một con rối nhằm mục đích trả thù, đã bao lần ông ta định cưỡng bức Tiểu Diệp...

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4

Đạo này nợ chương hơi bị nhiều! Xin lỗi các nàng nha! ☐

o=□:.....>

Trong căn phòng nọ, trên chiếc giường kingsize có 2 thiếu nữ với gương mặt xinh đẹp kiều diễm đang say giấc. Nó khẽ nhíu mày, mở mắt ra chớp chớp đôi đồng tử thích nghi với ánh sáng, quay qua bên cạnh đập vào mắt nó là một thiếu nữ trạc tuổi giống y trang Trác Ly Nguyệt. Nó cũng chẳng lạ gì! Cuộc nói chuyện với hai người họ cũng đủ biết! Khẽ lay nhẹ người cô, nó gọi:

- Này! Tỉnh lại mau!

- Ừm... - Đôi môi nhỏ nhắn hồng đào kia khẽ mấp máy, đôi mắt cũng từ từ hé mở theo. Cô nhìn nó, rồi đảo mắt qua mọi thứ xung quanh. Vậy là đã xuyên rồi sao? Cuộc sống này quá vi diệu đi! Chớp nhoáng một cái giờ đã thành tiểu thư Trác gia rồi!

- Giờ tỉnh thế nào đây? Chúng ta có một cuộc sống mới như thế này! Có ba mẹ, có một gia đình hạnh phúc! Hơn thế chúng ta giờ đã là chị em song sinh, cùng chung huyết thống. Nhưng phải đối phó với nữ chủ sao đây? Cô ta không phải là dễ dàng đối phó! Không lẽ lại làm theo cái phương pháp tránh xa nam chủ như chờ chết ấy sao? - Cô cũng mau chóng định thần quay qua nó, nói một tràng.

- Ok! Vậy chúng ta... Làm theo nguyên tắc đi! Chỉ cần cắt đứt mọi sự liên quan tới cốt truyện. Chúng ta sẽ không phải lo đối phó với cái dàn harem chết tiệt kia nữa! - Nó nháy mắt nói.

- Oh! Hay đấy! Vậy còn Diệp nhi? Chúng ta bây giờ không hề biết Diệp nhi sẽ chiếm lĩnh thân xác của ai trong cái thế giới này!

- Có lẽ mình biết đấy!

- Là ai?

- Trác Diệp Phi!

- Há? Là em gái cùng cha khác mẹ với hai cô nữ phụ này sao? Mọi thứ về cô ta hầu như không liên quan tới nguyên tác thì phải? - Cô có hơi bất ngờ về cái tên này! Trác Diệp Phi là kết tinh tình yêu giữa cha của hai song sinh nữ phụ - Trác Tần và kẻ mẫu có 102 - Cố Kiều Y. Nói Trác Diệp Phi hầu như không liên quan tới cốt truyện bởi vì cái tên này chỉ được xuất hiện ở chương 1 - 5. Mở màn cho câu truyện là lúc nữ chủ của chúng ta Mã Tuyết Vân - Một cô nữ sinh ưu tú thanh thuần thiện lương được học bổng từ ngôi trường bậc nhất nước chỉ dành cho các cậu ấm cô chiêu của giới thượng lưu theo học. Bước chân vào ngôi trường được cho là bậc nhất đầy rẫy những thị phi, nữ chủ luôn bị các nữ sinh ghen ghét về nhan sắc cùng với tình cảm mà các nam sinh dành cho cô. Cũng từ những chuyện ấy nữ chính bắt đầu những mối quan hệ tình yêu cùng với các nam chủ thậm chí là mối quan hệ loạn luân. Cũng vì vậy cái bản tính thiện lương kia đã bị xóa mờ và dằn nát bởi sự đố kỵ của Mã Tuyết Vân khi gặp gỡ ba chị em tại bữa tiệc của Trác gia. Cô ta ghen tỵ với nhan sắc của Trác Tịnh Ân, ghen tỵ với sự cưng chiều của ông bà Trác dành cho Trác Ly Nguyệt, ghen tỵ với sự yêu thương dành cho Trác Diệp Phi, cô ta muốn phá nát cái gia đình này. Tại sao mọi thứ

tốt đẹp lại thuộc về họ mà không phải cô ta? Bị kịch bắt đầu ở chính buổi tiệc ngày hôm ấy. Kết cục của hai nữ phụ thì cực kỳ là thảm khốc, Trác Ly Nguyệt vì yêu mù quáng mà đánh mất tất cả để cuồng hãm hại Mã Tuyết Vân để rồi lãnh án chung thân. Còn Trác Tĩnh An cũng chẳng khá hơn là mấy bị chính vị hôn phu không thương tiếc chính tay kết liễu mạng sống. Còn về phần Trác Diệp Phi, chỉ sau vài chương đầu đã với nữ chủ cũng nghe theo lời ba mẹ du học. Cắt đứt mọi sự liên quan từ chương 5 của bộ truyện. Nhưng sau khi nữ chủ đã cùng dàn hậu cung làm tan gia bại sản Trác gia, khiến ông bà Trác lâm vào cảnh cùng cốc rồi dần ngã bệnh cuối cùng không qua khỏi, khi Trác Diệp Phi biết được không chịu nổi sự đả kích mà hóa điên.....

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Đang chìm đắm trong những suy nghĩ thì cánh cửa phòng bỗng mở. Một người phụ nữ tầm 40 tuổi bước vào với nụ cười hiền hậu, gương mặt đã có vài dấu vết của thời gia nhưng cũng không thể che dấu hết vẻ đẹp thời xuân sắc của bà.

- Nguyệt Nhi! Ân Nhi! Các con dậy rồi hả? Mau xuống ăn sáng thôi!

- À.... Dạ - Cô có chút bối rối nói kèm theo một nụ cười gượng gạo. Dựa theo trí nhớ của nguyên chủ người này chính là Cố Kiều Y - kẻ mẫu của nguyên chủ, thân sinh của Trác Diệp Phi. Nó cũng nhanh miệng nói:

- A! Mẹ! Mẹ cứ xuống trước đi! Con và chị sẽ xuống dưới sau!

- Ừm vậy được! À con nhớ sang phòng của Phi nhi gọi con bé dậy nhé! Ngủ nhiều quá không tốt đâu!

- Dạ! - Cả hai đồng thanh nói. Khi cánh cửa kia khép lại nó và cô đồng thời bắt đầu đánh giá căn phòng này. Căn phòng có màu chủ đạo là màu cam, nội thất cũng không quá là cầu kỳ nói chung là ổn. Nhưng chắc chắn hai người sẽ sơn lại căn phòng, nó bước tới tủ đồ, mở tung cánh cửa ra. Đập vào mắt nó là một đồng hồ cực kỳ khủng khiếp: Váy khoét, áo hở lưng hở bụng, váy xẻ tà.... Nói chung là hở hang. Nó cũng không tự chủ mà thốt lên:

- A!

Cô cũng nhìn vào trong mặt mày tối sầm nhìn nó:

- Có lẽ là đồng hồ này nên... Thanh lý!

- Ừm Ừm! - Nó gật gù tán thưởng. Cho dù cô có là một cười có phong cách thời trang khá táo bạo đồng hồ này thật sự là nhìn vào nó quá là ngứa mắt. Thật muốn đốt chúng mà, nhưng là cả đồng tiền nhà người ta đây! Không thể đốt nga ~

Nhanh chóng lục tung cái tủ đồ nó và cô tìm thấy hai bộ đồ khá ưng ý mặc vào rồi tìm phòng của cô em quý hóa.

Đứng trước cửa phòng, hai cô gái quang minh chính đại ngó vào trong nhìn. Một âm thanh khá lớn vang lên trong căn phòng làm kinh động cả Trác gia:

- Aaaaaa! Cái quái gì vậy!????

Hai người cấp tốc chạy vào phòng " vận nhỏ âm lượng "của Trác Diệp Phi lại vì hai người biết đây chính là Diệp Nhi. Bà Trác cũng chạy lên phòng của con gái xem có chuyện gì, bà gấp gáp:

- Có chuyện gì vậy? Sao con la lớn vậy hả Phi nhi?

- A.... À! Có gián! Có gián ạ! - Nó nói.

- Thật không vậy? - Bà có chút hoài nghi nhìn ba cô con gái.

- Dạ thật thật... Chính là có gián ạ.... Haha - Cô trả lời mà tim thì như muốn nhảy khỏi lồng ngực...

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Sau khi mẹ Trác đã đi xuống dưới nhà, nó quay lại nhìn Trác Diệp Phi khẽ gọi:

- Diệp Nhi!

- Chị Tiểu Di? - Nàng nghi hoặc nhìn nó.

- Ừm!

- Vậy đừng nói đây là bà chị trời đánh của em Chúc Lạc nha!- Vừa nói tay nàng vừa chỉ về phía cô.

- Chính xác! - Nó nhảy mất nhìn Diệp Phi.

- Ta chính là vị tỷ tỷ xinh đẹp tuyệt trần của muội đấy a! - Cô nờ nư cười tự luyến. Ai dè nó và nàng phản dame luôn:
- Xin hỏi về đẹp này từ đâu mà có?
- Bớt tự tin thái quá về nhan sắc đi nha tỷ tỷ yêu dấu!
-- Cô giờ đây mặt đã tràn ngập hắc tuyến, tự hỏi bao năm qua cô đã dùng cách gì để sống chung với hai người này suốt hơn 10 năm đây?
- Thôi đẹp mấy chuyện lăng xet này qua một bên! Tóm lại cái quái quỷ gì đang diễn ra vậy? - Diệp Phi không nhanh không chậm nói. Cô Và nó nhìn nhau không biết nói thế nào, Nàng nói tiếp:
- Hai người đừng nói là chúng ta... xuyên không nha!
-- Nó không trả lời chỉ gật đầu thay cho câu trả lời. Cô thì đang chuẩn bị tâm lý nghe tiếng hét chói tai của Diệp Phi thì ai dè nó cười tít mắt:
- Haha! Xuyên mà đẹp như vậy thì cũng hời quá rồi! Haha! Lại vào nhà giàu nữa chứ!
- Ha! Cười nữa đi! Xuyên là xuyên vào tiểu thuyết đó cô hai!
- Linh hồn của cô đang chiếm giữ thân xác của nữ phụ Trác Diệp Phi đó! Ở đấy mà cười!
-Đuêch! - Nàng không tự chủ mà chửi thề một tiếng. Tịnh Ân nhìn về mặt khó coi của nó mà nói tiếp:
- No no! Giờ em là tiểu thư khuê các lá ngọc cành vàng không thể chửi thề nha! Phải thể hiện sự quý tộc nha! Trác Diệp Phi.
- Háo háo! Rất đúng nà!- Cô đứng đó cũng để thêm một câu nữa châm chọc Diệp Phi. Nàng cũng không vừa quay qua nói:
- Ô! Vậy xin hỏi hai người hiện giờ tên gì vậy ta? - Nàng nhìn dung mạo của hai người cũng biết ngay là 2 đại nhân vật nào rồi đấy! Chính là Trác Ly nguyệt và Trác Tịnh Ân chứ ai! Hư giờ thì hai vị tỷ tỷ đã cạn ngôn không nói được lên lời nữa rồi! Nàng phục nàng quá đi < Hahaha!
- Diệp nhi! em học đau ra cái thói chặ họng người khác thế hả? - Tức quá không làm gì được, nó quay qua lật mặt làm một bà chị ưu tú giáo huấn em gái.
- Vậy ai dạy em ấy nhĩ?- Nàng nói rất đúng nha! Cái chiêu người ta nói ra câu nào chặn họng câu ấy là nàng học từ Tịnh Ân nha! Không sai một ly. Mần đấu khẩu dừng lại khi dưới nhà có tiếng gọi vọng lên của bà Trác:
- Các con mau xuống ăn sáng nào! Làm gì lâu vậy chứ?
- Dạ Dạ mẹ! Chờ tụi con chút! - Nó nói vọng xuống.
- Mau mau thay cái bộ đồ ngủ này đi! xuống nhà mau! Không bị nghi ngờ là toi! - Vừa nói cô vừa kéo nó tới tủ đồ. Cánh cửa tủ vừa mở ra thì đập vào mắt nàng và cô là một mảng hồng rực. Hồng phấn, hồng cam, hồng cánh sen, hồng hồng hồng đủ loại. Có hay không Trác Diệp Phi chính là cuồng màu hồng đi, cứ cái gì này chắc là phải thay nguyên 2 cái tủ đồ quá...

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Sau khi ngồi yên vị vào bàn ăn bà nhìn cô nói:

- Nguyệt Nguyệt! Tối nay... Con có rảnh không? - Giọng bà có chút e dè vì đêm nào nguyên chủ cũng thường đi bar tới sáng hôm sau mới về. Ăn mặc lăng loạn hết chỗ nói, nhưng không ai có thể can thiệp được. Mỗi khi gây chuyện đề là bà Trác đẹp loạn. Cô nghe câu hỏi của mẹ Trác cũng đủ biết, nhẹ nhàng trả lời:
- Dạ có! Mà tối nay có gì sao ạ?
- Ừm.. Tối nay mừng em trai con trở về chúng ta sẽ tổ chức tiệc tại nhà. Không biết các con thế nào? - Bà trả lời, đưa ánh mắt về phía 3 cô con gái. Nó đang đưa ly nước lên miệng uống chợt nghe về bữa tiệc thì ho sặc sụa. Thiên a! Nếu 3 người mà tham gia bữa tiệc thì khác nào chui đầu vào rọ, với gia thế khủng bố cùng nhan sắc lạc nhận trăm ngư của 3 người chắc chắn sẽ dẫn tới kết cục chẳng mấy hay ho, còn làm cho kế hoạch cắt đứt mối liên hệ giữa 3 người và nguyên tác khó khăn hơn nữa. Sắc mặt của nàng cũng không hơn là mấy, thật muốn chết quách đi cho xong. cái chuyện xuyên qua cuốn Đóa Hồng Bạch đã làm nàng muốn phát nôn rồi,lại thêm chuyện quỷ này nữa, chắc tồn thọ quá! Còn cô thì như muốn hóa đá. Nhìn những biểu cảm sắc thái của 3 người bà Trác có chút khó hiểu. Chẳng phải là khi nghe tới bữa tiệc
- Nguyệt Nguyệt thì phải tất bật để chuẩn bị tạo ấn tượng với các công tử chứ? Còn Ân Ân chắc chắn khi ấy sẽ vui mừng vì sẽ được gặp người mà nó thầm thương trộm nhớ thiếu gia Tân gia - Tân Cảnh Dật. Cái biểu cảm khó ưa đây là sao? Trong lúc ông đang băn khoăn suy nghĩ mấy vấn đề đó thì dòng trầm tư bị cắt đứt khi có tiếng gọi:
- Ba! Bao giờ máy bay của Khởi Phong hạ cánh! - Đó là tiếng nói của Diệp Phi. Theo như trong nguyên tác thì Trác Khởi Phong là con út trong nhà, được ông bà Trác đưa qua Mỹ du học từ năm 8 tuổi, đúng dự liên thì năm tên nhóc đó 27 tuổi mới về nước mà lúc ấy thì Trác gia đã tan hoang cả, chẳng còn địa vị gì trong giới thượng trường. Mà sao giờ đã về? Là thế quái nào nhĩ?
- Ừm chắc là khoảng 4 giờ chiều nay! Ta và mẹ con sẽ đón nó ở sân bay A. Các con đi cùng chứ?
- À dạ không! Chiều nay tụi con tính đi TTMM mua ít quần áo! Thật sự là con không thể mặc nổi đồ đông đồ kia nữa rồi! - Nàng nói.
- Chỗ đồ đó đã cũ?- Ông hỏi lông mày có hơi nhíu lại vì nghi tới mấy bộ đồ hờ hạng mà các con yêu quá của ông sẽ mua sắm.
- Dạ không! Bọn con sẽ thanh lý hết chúng! Con thấy nó không được... Hợp cho lắm! Và lại tụi con cũng định sửa lại căn phòng một chút! Nhân tiện cho Phi Phi qua phòng của bọn

con luôn được không ạ? - Lời nói của nó có khiến ông bà Trắc hơi bất ngờ con bé gọi Diệp Phi là Phi Phi sao? Ông bà có đang nằm mơ không? Chẳng phải Nguyệt Nguyệt và Ân Ân ghét con bé sao? Đã vậy giờ lại xin ngủ chung, đúng thật là khiến ông bà có chút bất ngờ cùng vui mừng mà. Mẹ Trắc vui vẻ nói:

- Tất nhiên được rồi! À mà trong các con có ai đi cùng na mẹ tới sân bay không?
- Con ạ! - Nàng nhanh nhẩu đáp. Tất nhiên phải tận dụng cơ hội mà chuẩn đi để không bị 2 bà chị ác mà này bắt xách đồ rồi! Nàng quay qua quay nó và cô lên giọng:
- Hai chị nhớ mua thêm đồ ăn về cho em nhớ chưa?
- Ăn cho lấm vào rồi béo y trang con heo cho xem. Sau này không ai thêm rước cô về! - Nó châm chọc. Còn cô thì ngán ngẩm với cái tính ham ăn ham uống đến mù đường của cô em, chỉ nói:
- Pizza ít xúc xích nhiều phô mai, hot dog, bánh sữa trân châu đường đen....Hay gà rán, bắp rang bơ...
- No no no! Nguyệt Nhi! Chị thiếu mất một phần phô mai que rồi! - Nàng nhìn cô gờn gợn chò lên gia hiệu. Nó nhếch môi cười, nhìn nàng bằng ánh mắt khinh bỉ:
- Hơ! Ngân sách có hạn! Chút nữa chị làm cho! Bao từ sắp thành đứa con pha gia chỉ từ rồi đấy!
- A haha chị là nhất biết ngay mà!!!! - Nó cười tít mắt nghĩ tới đồng đồ ăn nó sẽ làm cho Diệp Phi. Nghĩ tới thôi cũng đủ hạnh phúc rồi...

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8

Sau khi mọi người vừa từ sân bay đón Khởi Phong về thì trời cũng đã chập tối, ba Trắc vừa về tới nhà đã vào trong thư phòng làm việc. Còn cậu và Diệp Phi thì ở ngoài sofa xem TV. Nếu không nhờ Khởi Phong nói với ba mẹ không tổ chức tiệc thì chắc giờ cậu đã bị sự ồn ào làm phiền chết rồi. Riêng mẹ và Ly Nguyệt cùng Tịnh Ân thì ở trong bếp nấu ăn tối. Khi món ăn cuối cùng trên tay Tịnh Ân được đặt lên trên bàn thì cũng là lúc có một ý nghĩ vụt qua đầu nó. Tịnh Ân quay qua cô nói:

- Nguyệt! Chia khóa xe chị để đâu?
- À... Đây...- Vừa nói cô vừa đưa chia khóa cho nó mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nó vội vàng tháo cái tạp dề đang mang ra, vút qua một xó:
- Nguyệt Nhi! Tiểu Phong! Phi Phi! chị đi chỗ này có chút việc nhớ nói với mẹ và ba hộ chị nha! Đi đây!! - Nói rồi nó lao thẳng ra ga ra xe, lấy chiếc Porsche lao đi vun vút bỏ lại 3 người ngờ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Còn trên xe, nó rời rít bật bản đồ định vị, vì đọc bộ truyện quý quái này quá là kĩ tới nỗi thuộc lòng luôn. Nhưng giờ nó mới nhớ ra một chuyện đó chính là khoảnh khắc giữa nam phụ mà nó yêu thương này sinh tình cảm với thím nữ chính, mối duyên oan nghiệt này nhất định nó phải ngăn chặn. Hiện tại chắc chắn Dạ Mặc Hàn đang bị bệnh rất nặng ở trong căn biệt thự riêng đã vậy còn không ăn không uống cả một ngày, lúc người giúp việc tới mới phát hiện và đưa đi bệnh viện, theo trí nhớ của nó khi vào tới bệnh viện thì cũng là lúc Mã Tuyết Vân ở đó thăm người thân hay gì đó! Tác giả cũng tạo một trường hợp quá là vi diệu đi, thế quái nào nữ chính lại là điều dưỡng viên ở đó kia. Và câu chuyện tình yêu theo đuổi mỹ nữ thánh mẫu bắt đầu từ đó. Trắc Tịnh Ân nó nhất quyết không thể để chuyện này xảy ra, bởi vì cái kết quá bi đát cho nam phụ này khiến nó khóc cạn cả nước mắt, chỉ vì cứu Mã Tuyết Vân mà chết? Thật khiến nó tức đến phát khóc mà, người đàn ông tuyệt vời như vậy lại chết vì một hừ cặn bã như ả? Mơ đi! Nó sẽ chẳng bao giờ xảy ra khi có mặt nó ở cái thế giới này. Chiếc xe dừng lại ở một căn biệt ngoại ô thành phố, nó nằm sát bên bờ biển nên vừa bước ra khỏi xe nó cũng có chút lạnh vì khi đi chỉ khoác vội 1 chiếc áo mỏng tanh. Gấp gáp bấm chuông cửa nhưng không có ai ra mở, chắc chắn hẳn ốm nặng tới không dậy nổi nữa rồi. Đành làm liều vậy, nhìn mấy con số trước cổng biệt thự nó cố gắng lục lại trí nhớ để tìm ra mật khẩu.. " A! Đúng rồi! Chính là 4190 " Nó vô đầu bứt tóc một hồi cũng nhớ ra mật khẩu, vội vã nhấn 4 con số, thềm cầu là nó đúng. Cực kỳ may cho nó, cánh cổng được mở ra. Không chần chừ nó chạy như bay vào trong, và rồi chạy thẳng lên tầng hai theo trí nhớ lần tới phòng của Dạ Mặc Hàn. Biết ngay mà! Hắn hiện giờ đang sốt rất cao, mặt hắn đỏ bừng vì sốt, trời ạ! Sao có thể đề sốt cao như vậy chứ? Mà cũng không thể trách hắn được, nó chạy vào phòng tắm lấy nước ấm cùng khăn đắp lên trán cho nhanh hạ sốt, rồi chạy đi tìm thuốc cho hắn. Mà...Chết Tiệt! Phải ăn xong mới uống thuốc được chứ! Lần này ngu quá rồi! Nó đành xuống bếp nấu ăn vậy. Sau khi nấu cháo xong, nhiệt độ của hắn cũng đã hạ được đôi chút, giờ mới để ý nha! gương mặt này của hắn đúng thật là...Mẹ kiếp khiến lão nương muốn phạm tội quá mà! Con trai có cần đẹp tới vậy không? Dung nhan này tựa điêu khắc, từng góc cạnh đều đẹp tới từng milimet. Một rặng mây hồng tự nhiên dần xuất hiện trên mặt nó, giật mình nó tự hỏi từ khi nào lại mê trai tới vậy. Và lại lý do nó chăm sóc hắn cũng chỉ là ngăn cản mối quan hệ giữa hắn với Mã Tuyết Vân thôi mà! " Aaaaa! Chắc mình điên quá!!! Mây tình tảo đi! Thử mày yêu nhất chỉ có tiền thôi Trắc Tịnh Ân! Tiền là tất cả!! " Nó lấy 2 tay vỗ nhẹ vào mặt mình với suy nghĩ ấy. Giờ hắn cũng đã hạ sốt rồi, nó cũng nên về thôi! Tịnh Ân không quên để tờ cháo trên chiếc bàn gần đó, rồi lấy điện thoại của hắn gọi cho Trợ lý của hắn - Lâm Nhạc chỉ nói qua loa là hắn bệnh bảo anh ta tới nhanh. Vừa đứng lên tính bước ra khỏi phòng thì bỗng dưng hắn bỗng hé đôi mắt mê người kia, mông lung hỏi:

- Ai vậy?
- Lúc ấy nó như hồn siêu phách lạc vội phi ra ngoài không kịp ngoái đầu lại nhìn, lên xe lao đi với tốc độ nhanh nhất có thể. Vừa đi nó chợt nhớ về ký hiệu hắc ung được xăm trên cánh tay của hắn. Nó chắc chắn đó là ký hiệu của một tổ chức hắc đạo nào đó. Hắn ta có liên quan tới hắc đạo sao? Tại sao trong truyện không có nói tới nhỉ? Nhắc mới nhớ, thể lực hắc đạo lớn nhất người nắm giữ nó hình như tên Ứng Tư thì phải ha! Mà thôi kệ! Nó chỉ muốn sống an nhàn là đủ rồi! Liên quan tới hắc đạo một lần cũng là quá đủ với nó rồi! Nó đã quá ghê tởm với mùi máu tanh của kiếp trước. Giờ thì nó cũng không quan tâm, lái xe về Trắc gia nhanh nhất có thể.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Về tới nhà cũng đã hơn 9 giờ tối! Nó lết cái thân vàng ngọc lên phòng. Ánh đèn trong đó vẫn còn sáng, Ly Nguyệt thì đang ngâm mình trong bồn tắm, còn Diệp Phi thì đang phá đảo game! Nhìn thấy Tịnh Ân về nhỏ nhanh chóng hỏi:

- Hồi nãy đi đâu mà gấp vậy? Chị đang làm chuyện gì mờ ám đúng không?
- Hừ! Làm quái gì có cơ chứ! - Nó phản bác.

- Hừmmn! Lời nói không thể tin vào được! Nói thật đi cô haiiii! - Nhỏ nhìn chăm chăm vào Tịnh Ân. Nó không nhanh không chậm đành thành thật khai báo:

- Thì... Chị đi làm việc thiện!

- Là việc gì?

- À thì... Chăm sóc người bệnh!

- Ài?? Mà có phúc vậy? Ý! Chị có hại chết con nhà người ta không vậy? - Nhỏ trưng ra bộ mặt ngây cnm thơ nói.

- Hoi bị có phúc mới được bà đây chăm sóc nhá!

- Tóm lại là ai!! Nam hay nữ!

- À... Là.... Là nam!...- Nó áp úng. Nếu mà nói ra chắc nó độn thổ với cái mác là mù trai đẹp mắt. Diệp Phi vẫn cứ tra khảo tiếp:

- Ài? Đừng nói là cái tên nam phụ mặt liệt đó nhé cô hai? - Diệp Phi nghi hoặc, khi Tịnh Ân đọc Đóa Hồng Bạch nhỏ đều thấy tới đoạn có nam phụ thì mắt nó sáng rực như cái đèn pha ô tô vậy. Haiz! Giờ đã xuyên tới mọi thứ đều thật! Nếu mà Tịnh Ân có tình cảm " đặc biệt" với hân thì...

RẦM! Cánh cửa phòng tắm được cô nhẹ nhàng đẩy ra! Giọng nói oanh vàng cất lên:

- Ôi mẹ ơi! Ân Ân nhà ta thật sự có tình cảm với cái tên hỗn đản kia sao??? Đã muốn dứt ra khỏi cốt truyện đã khó rồi! Giờ mà có tình cảm với nhân vật nữa chứ! Ai cứu vớt con bạn thân tôi!

- Hai người thôi đi chứ! Ta chỉ là làm một việc thiện cao cả mà thôi! Chỉ cần tên ôn dịch ấy không nằm viện là không gặp được nữa chứ! Vậy là đã giải thoát cho anh ta rồi! Haha ta tự hào quá mà!

- Ồ! Tự hào! Nhưng mà vấn đề là anh ta có biết là cậu vào nhà anh ta và chăm sóc anh ta hay không? - Ly Nguyệt vừa ôm gấu bông vừa nói.

- À... Chắc là không.!

- Là sao đây a? - Diệp Phi khó hiểu

- Ừ thì... Lúc định về thì anh ta tỉnh dậy. Còn hỏi " ai vậy " chị hoảng quá cầm cổ chạy, ai biết anh ta thế nào! - Nó cười cười trả lời.

- Thật hết biết! May là hai chân không vấp bên này bên nọ, không ngã sấp mặt là may mắn! - Cả hai người vỗ trán cảm thán! Tịnh Ân cũng chẳng thèm nói, hiện tại nó đang cảm thấy.... Đóiiii! Đói vô cùng! Như đọc được suy nghĩ của nó, cô nhẹ nhàng nói:

- À! Mẹ cô để đồ... - Chữ ăn còn chưa kịp phát ra khỏi miệng nó đã lao ra ngoài với tốc độ ánh sáng, giờ mà trời có sập thì cũng chẳng cần được nó tới với đồ ăn! Đồ Ăn là chân lý của cuộc sống! Còn tiền sẽ là nguồn sống của nó! Vừa vào nhà bếp mắt nó đã rung rung... " Ôi mẹ ơi! Con yêu mẹ quá đi thôi " nguyên một đĩa há cảo hiện ra trước mắt nó! Còn có canh chua nữa! Và món tráng miệng nó yêu như tiền nữa, là dâu tây! Nó cầm cúi ăn! Hai tý muội Phi - Nguyệt nhìn nó ngán ngấm, đã có Diệp Phi ham ăn rồi! Lại còn Ân mê tiền giờ thì Tịnh Ân lại theo đạo của Diệp Phi rồi!

- Này! Coi cậu ăn kia! Mất hết cả hình tượng! - Ly Nguyệt chăm chọc.

- Hừ! Liêm si bà còn dám vút thì hình tượng là cái quái gì cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sáng hôm sau, với 3 tư thế phải nói là cực kỳ khó coi, ba tiểu thư cảnh vàng lá ngọc hơn 8 giờ rồi mà vẫn ngủ như chết! Không biết trời đất gì cả. Phía dưới nhà dì Lâm - đang trong bếp nấu đồ ăn sáng thì tiếng chuông cửa vang lên! Bà vội vàng ra mở cửa, hiện giờ ở nhà chỉ còn mỗi tam đại tiểu thư mà thôi a! Lão gia cùng phu nhân đã chón đi du lịch cùng nhau từ sáng sớm nay rồi còn đâu! Thiếu gia vừa về còn chưa tới 2 ngày đã bỏ cậu lại với Trác thị bao nhiêu việc và hiện giờ chắc Khôi Phong đang ngấp người trong biển tài liệu. Sướng nhất vẫn là ba vị kia đi, dì Lâm thờ dài đúng là phân biệt đối xử nha! Cách mở cửa ra, bà cũng không mấy bất ngờ về người đàn ông trước mắt, anh ta trông 25,26 tuổi gương mặt mang vẻ tuấn lãng phong trần, phải nói là cực phẩm không kém tên yêu nghiệt Mặc Hàn! Nhưng bà có chút ngập ngừng hỏi:

- À.... Hoắc thiếu cậu là tìm...

- A di! Con... Con tìm Nguyệt Nguyệt ạ!!!- Hoắc Từ Hàm nói! Giọng nói trầm ấm mang chút do dự, anh dù biết Ly Nguyệt cực kỳ ghét anh đi! Nhưng... Ghét anh thì sao chứ? Người phụ nữ mà anh yêu từ đầu tới cuối vẫn chỉ là cô. Chấn hệ thay đổi. Dì Lâm có phần khó xử vì anh vừa mới từ New York về mà đã chạy tới đây tìm cô, và lại từ trước tới giờ mọi người làm đều biết cô ghét anh, phải nói là cực kỳ ghét! Nói rằng chính anh phiền phức, khiến vị hôn phu của cô chán ghét cô. Mỗi lần gặp mặt cũng chỉ nói chuyện vài câu nhưng Ly Nguyệt trả lời cũng chỉ qua loa đại khái thậm chí phở ra vẻ mặt lạnh nhạt cùng bài xích với anh. Haiz! Cho dù hiện tại đại tiểu thư đã thay đổi rất nhiều nhưng biết làm sao được! Thật không biết làm sao mà! Đang tính mở miệng từ chối thì từ cầu thang Tịnh Ân bước xuống với bộ đồ ngủ màu tím cực cute! Đầu tóc rối tung lên còn đầu mộ vị tiểu thư danh giá cao cao tại thượng nữa! Vẻ mặt lười nhác cùng cái giọng nói nũng nịu vang đến tai dì Lâm:

- Dì Lâmmm! Ba mẹ con đâu rồi? Cả Tiểu Phong nữa?

- À...ông bà chủ đi du lịch rồi ạ!!! Còn thiếu gia thì ở công ty! Tiểu thư mau xuống ăn sáng đi ạ!

- À vậy ạ? Được rồi! Mà di! Chút nữa Nguyệt Nguyệt có nói vào bếp thì đừng cho chị ấy vào nhé!

- Sao vậy?

- Chị ấy chỉ biết đốt nhà chứ không biết nấu ăn đâu ạ! - Nó cười hi hi rồi đưa mắt về phía Hoắc Từ Hàm. Nó thắc mắc ai có thể tìm tới Trác gia kia! Hơn nữa còn là nam nhân, chẳng phải cái tiếng xấu của tam đại tiểu thư nhà này bay xa tới vạn dặm rồi sao? Nghĩ nào.... Là ai nhỉ???..... Là.... Là...Không phải là Hoắc Từ Hàm chứ? Nam phản diện gây ấn tượng nhất trong Đóa Hồng Bạch hay sao?? Ủa gì kì vậy? Tối đây làm gì??? Là tìm Ly Nguyệt sao? Giờ mới nhớ,tên này là yêu Trác Ly Nguyệt à! Trời ạ! Nam phản diện tìm tới tận cửa rồi! Chắc chắn là sẽ không thể nhẫn tâm biến nam phụ si tình này thành phản diện được! Nó đã có nam thần Dạ Mặc Hàn rồi sao lại không ngu mà tổng tên này cho bà chị già ế chồng trơ này được nhỉ? Nó thông minh quá cơ!!! Nghĩ là làm nó nhanh chân chạy lên lầu ngay tức khắc vừa đi vừa nói với dì Lâm:

- Dì! Dì nói anh ấy vào nhà đợi chút! Con lên kêu Nguyệt Nguyệt! - Nói rồi nó cũng mất dạng theo góc khuất trên cầu thang! Dì Lâm cũng chẳng nỗ đuổi anh về nên mới vào trong, anh chứng kiến tận mắt cô em gái song sinh của Ly Nguyệt mà cô khó hiểu chẳng phải là hai chị em họ cực kì ghét đối phương sao? Cái tên Nguyệt Nguyệt cứ tùy tiện nói ra trên đôi môi nhỏ nhắn của nó có thể nói là hai người họ ghét nhau??? Thực là....

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

- Nguyệt Nguyệt dậy coi!!! Ngủ gì như chết vậy???? - Tiếng gào thét của Tịnh Ân vang tới đôi tai bé nhỏ của cô, dù gì tối qua cũng hơn 12 giờ mới đi ngủ phải để cô yên mới phải. À! Thật muốn điên lên mà! Ngủ chút cũng không xong! Mơ mơ màng màng vớ lấy cái gối ném về phía nó Ly Nguyệt kêu ca:

- Tạo nghiệp đủ chưa cô nương? Để cho ta ngủ! - Nói rồi cô cũng chẳng thèm dậy cứ ôm khư khư cái chân chùm lên người ngủ tiếp. Tịnh Ân cũng không muốn tốn hơi sức mà gọi con heo này dậy nó đành chỉ nói một câu:

- Vậy thì hai bé virus kia sẽ đi vào vòng tay của tử thần nhé chị hai! - Giọng bốn cột không nhanh không chậm kia đã đánh thức Ly Nguyệt. Cái gì thì cái chứ đối với cô máy tính, virus là cả một gia tài. Vốn dĩ trong tổ chức cô đã là một hacker siêu cấp rồi, việc chế tạo ra vài con virus cũng chẳng nhằm nhò gì nhưng hai con virus này kiếp trước cô yêu như mạng, kiếp này khó lắm mới làm lại được mồ hôi nước mắt dễ dàng vứt đi như vậy sao? Nhanh chóng bật dậy nhìn nó với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống:

- Trác Tịnh Ân! Khốn nạn vậy rồi ai chơi?

- Có Diệp Nhi a!! - Tịnh Ân là lười nói tiếp - Mau xuống nhà đi cô hai! Có người chờ!

- Ai chứ? Một gần chết đây này! - Vừa nói cô vừa bước xuống giường chẳng thèm chỉnh lại áo quần đầu tóc.

- -----

Phía dưới nhà Hoắc Từ Hàm với tâm lí sẵn sàng hứng chịu mọi con thịnh nộ từ Trác Ly Nguyệt. Anh có lẽ đã quá quen thuộc rồi, gặp anh cô chưa bao giờ có một tâm thái vui vẻ cả, vốn dĩ chỉ là sự bài xích chán ghét, cô chẳng hề có chút tình cảm nào với anh nhưng... Anh yêu cô là đủ. Mọi thứ tốt đẹp anh đều cho cô, anh có thể cho cô tất cả. 5 tuổi cô muốn chiếc kẹo bông kia anh cho cô. 10 tuổi cô muốn có chiếc váy kia, anh cho cô. 15 tuổi cô muốn chiếc xe đó anh cho cô. Và bây giờ, cô muốn tình yêu của người đàn ông ấy... Anh cũng tình nguyện rút lui để cô có được hẳn. Mặc dù tìm anh như bị một lưỡi dao sắc nhọn cứa vào một nhát thật sâu và chúng đang rỉ máu.... Mọi việc cô làm anh đều chẳng màng tới, bọn họ cho dù nói gì đi chăng nữa người mà thông trị trái tim anh chỉ có mình cô - Trác Ly Nguyệt!. Đây Hoắc Từ Hàm ra khỏi dòng suy nghĩ là một bóng hình quen thuộc, Ly Nguyệt mặc chiếc sơ mi rộng thùng thình cùng mái tóc nâu hạt dẻ xõa ngang vai từ cầu thang đi xuống. Nhưng thứ làm Từ Hàm đỏ mặt là chiếc áo sơ mi trắng kia, nó quá rộng để cô mặc và chính nó đã để lộ ra bờ vai trắng nõn cùng xương quai xanh mẽ người kia. Cô lúc này mới chú ý tới người nam nhân đang yên vị ở sofa kia. Anh ta có gương mặt phai nói là cực kì tuấn mỹ, nhất là đôi mắt xanh phương Tây sâu hút hồn kia. Trông có vẻ rất quen mắt à! Phải chăng là Hoắc Từ Hàm - Nam phản diện có kết cục thảm nhất trong Đóa Hồng Bạch! Chắc chắn rồi chính là anh ta, nhưng mà phản diện thôi có cảm đẹp vậy không? Nhìn là muốn vứt bỏ cái liêm sỉ chạy tới mà ôm mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

- Này! Hai người nhìn nhau đủ chưa? - Tịnh Ân nhìn hai người trêu chọc. Haiz! Bà chị này có khả năng là sẽ bị cảm nắng soái ca phản diện này rồi, thế nào cũng có trò vui để xem Trác Ly Nguyệt nghe vậy gương mặt nhanh chóng đỏ lên như trái cà chua, chạy vội vào bếp, nó thì không biết nói gì hơn quay qua Từ Hàm nói:

- Bà chị em có vẻ cảm nắng anh rồi đấy! Haha

- Em cứ đùa! - Anh nở nụ cười nhạt trả lời, nếu mà là thật thì tốt biết bao. Nhưng càng hy vọng bao nhiêu thì sự thất vọng của anh sẽ nhân lên gấp bội. Cho dù là lời nói của cô gái trước mặt có đáng tin hay không? Nó nhìn anh và thừa biết anh đang nghĩ gì, trong Đóa Hồng Bạch thì anh chính là bị ngược quá thể thảm đi...

- Anh có thể không tin nhưng cứ thử, biết đâu được? Còn nếu không...thì không biết Nguyệt Nguyệt sẽ bị tên tra nam ắt ơ nào đó cuốn đi đâu! - Trác Diệp Phi từ trên lầu đi xuống giọng thanh mảnh cùng vài phân trào phúng, làm cho trái tim bà chị già này động lòng chỉ nhìn một cái đã yêu không phải để à! Nàng nhìn Tịnh Ân nháy mắt một cái. Thật là không giúp không được mà, một là đại thiếu gia Hoắc gia, một là thiên kim Trác gia ngại ngần quái gì chứ? Tiếng! Chuông cửa vang lên bất ngờ, dì Lâm tính bước ra mở cửa thì Diệp Phi đã nhanh chân ra ngoài trước rồi, đi cùng chỉ cười cười nhìn theo bóng lưng cô bé nhỏ. Cách! Cánh cửa được mở ra...lại là một nam nhân đại soái ca nữa a, nhưng xét đi xét lại vẫn là không thể bằng được với anh rể tương lai trong kia nha! Một phần hai cũng không bằng Hoắc Từ Hàm!!! Mà chắc chắn nam nhân này cũng chẳng phải tốt đẹp gì, đảm bảo là trong dàn hậu cung của nữ chủ đi.

- Tôi tới gặp Trác Ly Nguyệt - Nhạc Liên Vũ cất giọng nói. Hừ! Nếu không phải do mẹ hấn ép buộc thì hẳn cũng chẳng thèm tới cái nơi quái quỷ này để gặp con người phiền phức kia!

- À! Được rồi! Mời vào! - Nàng lạnh nhạt nói, ôi mẹ ơi! Cái tình cảnh này thật là... hai nam nhân cùng nhắm tới một người sao? Cơ mà cái vẻ mặt này của hẳn thật là miễn cưỡng đi. Nhìn là thấy khó ưa rồi. Bước vào trong phòng khách, Nhạc Liên vũ đưa mắt về phía Từ Hàm:

- Hoắc thiếu! Anh cũng ở đây sao?

- Tôi không được ở đây sao Nhạc Liên Vũ? - Hàn khí toả ra từ người Từ Hàm có chút khiến Tịnh Ân ở cạnh cảm thấy ớn lạnh. Khoan đã hẳn ta là Nhạc Liên Vũ??? Ha! Có trò vui

nè! Vừa hay lúc đó Ly Nguyệt vừa từ trong bếp đi ra, cũng nghe loáng thoáng tên của nam nhân kia. Nhạc Liên Vũ sao? Tien đây lão nương cũng muốn huy hôn với tên hôn đàn tra nam này lắm rồi!

- Anh tới đây có gì không? - Thanh âm nhàn nhạt của cô nói với hắn khiến anh có chút bất ngờ, không phải cô sẽ vui vẻ tới độ nhảy lên mà ôm lấy Nhạc Liên Vũ mới phải, cái thái độ thờ ơ lạnh nhạt này là sao?

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

- Không phải chiều theo ý cô sao? - Nhạc Liên Vũ nhìn Ly Nguyệt khinh thường nói. Con đàn bà này không biết lại tính dờ dẫm gì với anh nữa đây, hôm nay còn ra cái vẻ thanh cao nữa chứ! Thật đáng ghê tởm. Từ Hàm nhìn hắn với ánh mắt sắc lạnh, thật sự là muốn khiến tên này một khắc mà bay ra khỏi cửa Trác gia. Nhưng anh có thể sao? Trác Ly Nguyệt không nói không rằng lẳng lặng đi lên phòng, Tinh Ân quay qua Liên Vũ nở một nụ cười xã giao:

- Nhạc thiếu, mong anh cẩn trọng lời nói! Không phải lúc nào chị tôi cũng nhượng bộ vậy đâu!

Lời đã nói ra khiến hắn cũng có chút bất ngờ, lời nó nói là đang cảnh cáo hắn sao?

- Đừng nhiều lời! Đi thôi! - Từ trên lầu cô bước xuống với chiếc váy lam ngọc trễ vai lộ rõ bờ vai trắng nõn ngọc ngà, gương mặt không chút biểu cảm nhìn hắn. Mọi người đã đi hết ngõ ngang này đến ngõ ngang khác, Từ Hàm ngẩn ngơ nhìn cô gái trước mặt. Nhạc Liên Vũ thì cũng tương tự nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt băng lãnh vốn có, gương đôi mắt hướng về phía cô:

- Muốn tới đâu đây?

- Nhà anh! - Văng một câu cộc lốc đáp trả hắn cô dứt khoát bước về phía trước "tên tay" kéo theo cả Từ Hàm bước đi. Anh thoáng chốc sững sờ nhìn thân ảnh lam y trước mặt, là cô đang nắm tay anh ư? Cảm giác này thật sự là muốn nó tồn tại mãi... Muốn cầm tay đi cả một đời...

- Nào lên xe! - Nhạc Liên Vũ miễn cưỡng mở cửa xe mời Ly Nguyệt vào trong, dĩ nhiên thế nào cô cũng với gương mặt rạng rỡ mà bước vào. Tiếc thay cho hắn, bàn tay mềm mại kia nắm tay anh mà giương lên trước mặt hắn:

- Tôi đi cùng anh ấy!

- H... Há? - Hoắc Từ Hàm nhìn cô, dường như không tin vào tai mình nữa. Cô là muốn ngồi chung xe với anh?

- Có vấn đề?

- À... Không... Để anh đi lấy xe....

Nhìn vẻ mặt bối rối của anh mà cô bật cười:

- Có cần như vậy không chứ?

Nụ cười ấy khiến ai đó say đắm ngây ngất, nhưng cũng như là đang biến thành một mũi dao đâm vào tim khiến nó rỉ máu. Hắn nhìn cô mà lòng có phần chua xót, vì cái gì đây? Hắn đâu yêu cô, là hắn đang đau lòng ư? Chưa bao giờ nụ cười kia được dành cho hắn cả, vì hắn là ngoại lệ? Nhớ lại trước đây người con gái ấy đã thân thuộc tới mức nào, luôn miệng gọi Vũ ca ca giờ đây những lời nói vô tâm của hắn, sự thờ ơ lạnh nhạt của hắn cũng là bức tường định phận ranh giới giữa cô và hắn. Trước đây gần gũi bao nhiêu giờ đây xa cách bấy nhiêu...

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Chiếc xe dừng lại trước cửa Nhạc gia, ông quản gia nhanh chân ra mở cửa mời vị tiểu thư Trác gia tiến vào đại sảnh. Ông vốn biết Trác đại tiểu thư này là vị hôn thê đồng danh của thiếu gia nhà ông đây. Cơ mà mọi chuyện không như ông nghĩ cho lắm, Trác Ly nguyệt bước xuống xe với bộ váy khá thanh lịch và kín đáo, dáng vẻ rất tao nhã không có gì gọi là sự kiêu ngạo của thiên kim quyền quý cả. Lại ở phía sau còn một là một người đàn ông nữa chứ, vậy thiếu gia đang ở đâu chứ? Giọng nói thanh mảnh mang theo vài phần lễ phép của nó vang đến tai ông:

- Phiên bác nói với cô chú Nhạc cháu tới thăm cô chú chút! - Kèm theo đó là một nụ cười nhẹ nhàng. Ông quản gia lập tức đi tới thư phòng để nói với lão gia. Còn phía sau Nhạc Liên Vũ với bộ mặt có chút khó coi đi vào, hắn nhìn đôi nam nữ trước mắt mà cảm thấy khó chịu, trên đường đi xe của Trác Ly Nguyệt và Hoắc Từ Hàm đã không biết bao nhiêu lần gây ra khó dễ cho hắn khi đi chuyển hai Nhạc Liên Vũ phải lảng tránh một hồi với mấy ông tài xế, khiến hắn thật muốn điên mà. Trác Ly Nguyệt nhìn Hoắc Từ Hàm khẽ cười thầm, vốn dĩ chủ ý này là cô đề ra, chọc khiến hắn tức điên lên đúng là có chút thích thú. Mấy lời hắn nói tại Trác gia đều khiến cô ngứa ngáy cả người muốn xông ra mà tặng cho hắn cả chục cái bạt tai cơ mà một thiên chi ngọc điệp hoàng hoa khuê nữ chân yếu tay mềm sao có thể làm vậy, dùng bạo lực cô không thích cho lắm.

- Ai Yo ~ A Nguyệt đến chơi hả con? - Bà Nhạc từ trên lầu đi xuống nhìn Trác Ly Nguyệt với ánh mắt ôn nhu cùng nụ cười hiền từ. Đã lâu rồi bà không gặp lại con bé Trác Ly Nguyệt này rồi! Không ngờ lại có thể xinh đẹp hơn rất nhiều so với trước kia nữa, vậy mà tiêu tử nhà bà không biết trân trọng? Ai thật là khiến bà tức chết a ~

- Dạ!

- A! Phải rồi vậy còn A Ân? Con bé có tới không? - Bà Nhạc tươi cười hỏi, tâm trạng bây giờ của bà thực tốt!

- À! Ân Ân có việc nên không thể đi cùng được! Dịp khác tại con sẽ cùng tới thăm cô!

- Trời ạ! Cô cháu gì nữa con xem Nhạc gia và Trác gia cũng đã định sẵn hôn ước của con và tên tiểu tử nhà ta rồi, con xem có nên đổi cách xưng hô không đây?

- À... hôm nay con... con tới để nói với cô về chuyện hôn ước...- Trác Ly Nguyệt có chút khó xử nói.

- Há? Tên tiểu tử Nhạc Liên Vũ lại gây ra chuyện gì nữa rồi phải không? Con xem ta sẽ hỏi tội tên tiểu tử đó ra sao! - Bà nói rồi nhìn về phía Nhạc Liên Vũ này giờ đứng cạnh không nói một tiếng nào. Thằng con trời đánh bao lần khiến bà suýt chút nữa là lên con nhồi máu cơ tim mà chết rồi đây, chỉ vì cái con nhỏ Mã Tuyết gì đó mà khiến ông bà Trác tới tận Nhạc gia đòi hủy hôn. Lần này lại là A Nguyệt trực tiếp tới thật không biết có xảy ra cái chuyện quỷ gì nữa không đây!

- Mẹ! Là cô ta đòi tới đây, con có biết gì? Hơn nữa con đã nói là không thích cuộc hôn nhân ép buộc này! Con cũng đã có người mình thương rồi! - Nhạc Liên Vũ nói. Nghe vậy nó cũng không chần chừ mà thẳng thắn nói với bà Nhạc:

- Nếu Nhạc thiếu đã có người thương thì con cũng nói với cô là con muốn xin hủy bỏ hôn ước với Nhạc thiếu!

- Con nói gì vậy A Nguyệt? Có chuyện gì chúng ta từ từ giải quyết!

- Chuyện này không còn gì để giải quyết nữa rồi cô à! Con cũng đã nói với ba mẹ.

- Được rồi! xem như lần này con đã quyết tâm hủy bỏ hôn ước rồi! Ta cũng không muốn ép buộc con! - Bà Nhạc cười khò, cô gái tốt như vậy tiểu tử thói nhà bà thật không biết nắm bắt mà, lại còn thương con bé át ơ nào nữa chứ...

Ngồi trên xe cô rũ mắt nhìn Hoắc Từ Hàm đang chăm chú lái xe chẳng thèm để ý tới Trác Ly Nguyệt. Buồn chán nó huých vào tay anh:

- Này anh tính về Trác gia hả?

- Vậy chứ em muốn đi đâu? - Anh khó hiểu nhìn cô, thật sự là bây giờ anh muốn cùng cô đi chơi ở đâu đó nhưng mà sao được. Bình thường ngay cả đi dạo thôi cô cũng chẳng cho anh lấy một cơ hội kia mà.

- Anh không thấy trưa rồi à? Anh muốn em chết đói đấy à?

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Hoắc Từ Hàm nghe vậy không chút chần chừ mà gạt đầu đồng ý lái xe đưa Trác Ly Nguyệt tới nhà hàng.

Trác gia

Trên phòng hai chị em Trác Diệp Phi đang đoán già đoán non về buổi đi chơi mà hai chị em nó cố gắng gây dựng cho Trác Ly Nguyệt và Hoắc từ Hàm, không biết là đã đến giai đoạn nào rồi ha?

- Haizzzz! Không nghĩ nữa em đau đầu lắm rồi! Không bằng tới Trác thị chơi đi! Ở nhà mãi em sắp mọc rêu đây người rồi! - Trác Diệp Phi quăng cái điện thoại qua một bên than vãn với nó.

- Rồi rồi! Đi thì đi! Tôi cũng có khách gì cô đâu cơ? - Trác Tịnh Ân nói ngắn gọn rồi bước tới tủ đồ, chọn đại một chiếc áo sơ mi cùng quần jeans mặc vào. Lại quăng cho nàng một chiếc váy trễ vai trắng, Trác Diệp Phi ngoan ngoãn mặc vào rồi theo chân nó bước xuống nhà rồi đi thẳng ra gara xe không quên để lại lời cho quản gia... Nàng chọn ngay chiếc Maybach đỏ mà đi, nó cũng đông tình, yên vị mà ngồi lên. Mặc kệ cho Diệp Phi lái xe, dù sao hơn 10 năm trong tổ chức không những nàng còn biết lái xe mà còn biết thêm không biết bao nhiêu loại bom, nó là một sở thích nguy hiểm khó bỏ. Chiếc Maybach cứ lao đi một cách nhẹ nhàng êm du, nhưng vận tốc của nó thì ngày một tăng. Trên con đường ấy chỉ thấy hai cô gái cùng chiếc xe lao đi với tốc độ từ thần khiến không ít người sợ hãi tự động tránh xa. Trái lại với sự kinh ngạc của mọi người nó vẫn ngồi yên tĩnh nghịch điện thoại, chị em hơn 10 năm còn không biết cái thói cứ lên xe Trác Diệp Phi coi như đã giao tính mạng cho nó rồi sao, thật tử nhất sinh cảm giác này giờ lại ủa về rồi. Âm sát không phải là một công việc đặc thù của Trác Tịnh Ân cơ mà cảnh đầm máu năm ấy nó vốn chẳng quên được, Trác Diệp Phi với viên đạn ghim sâu bên vai trái vẫn cố chạy xe tránh khỏi sự truy đuổi của Thập gia, nó thì một thân đầm máu cùng một vết chém phía lưng, còn Ly Nguyệt lúc ấy vẫn hiện hữu bóng hình tại thập gia, đánh cược cả tính mạng hoàn thành nhiệm vụ cùng hàng chục trái bom khối lượng lớn. Trò chơi với từ thần này Trác Tịnh Ân cũng đã dần quen, sống tới bây giờ cũng đã là may mắn, hơn vậy cũng đã thoát khỏi thế giới vô vị kia cùng sự kiểm soát của tổ chức đúng thực quá nhẹ nhõm đi. Với một gia đình mới như vậy cũng đâu thể quay mãi về quá khứ được chứ! Việc hiện tại là bảo vệ gia đình nhỏ bé này, không thể để bất cứ ai phá hoại nó, 3 người cũng đã chịu khổ quá nhiều rồi...

- Ân cô nương mời cô xuống xe! - Tiếng nói thanh mảnh của Diệp Phi kéo cô khỏi dòng suy nghĩ phức tạp, nở nụ cười thật tươi nó bước xuống:

- A! Ta xuống đây cảm ơn Tiểu Phi Tử! - Lời vừa nói ra đã khiến Trác Diệp Phi tức tới hộc máu, đây là đang nói nàng là thái giám hay sao? Thật muốn đánh chết tiểu ty tử đây mà. Khôn được Trác Diệp Phi này vẫn phải giữ hình tượng dịu dàng thực nữ chứ nhỉ? Không quan tâm nữa nó chạy theo Trác Tịnh Ân đã đi vào từ lâu tới chỗ tiếp tân, nở nụ cười tươi tắn hỏi tiếp tân:

- Chị! Cho em hỏi phòng tổng giám đốc ở đâu ạ?

Cô tiếp tân nhìn nàng, đáp lại một cách thân thiện:

- Ô cô bé! Hai em muốn gặp tổng giám đốc sao? Các em có hẹn chứ?

- Dạ! không ạ!

- Vậy thì không được rồi? Xin lỗi hai em nhé! - Cô tiếp tân khó xử nói. Hai người chán nản tính rồi đi thì một giọng nói vang lên:

- Hai người rành vậy à? Tôi rồi không vào gặp em, ở đây em chán lắm rồi! Em đưa hai người đi ăn dù sao cũng trưa rồi - Trác Khởi Phong với bộ vest đi ra từ thang máy, cậu vốn dĩ đã từ trên tầng nhìn thấy hai bà chị của mình rồi, nhân tiện rũ bỏ hết công việc luôn, lý do khá hay ho để trốn việc của lão già chết tiệt kia giao cho đây. Trác Tịnh Ân nhếch môi cười đều:

- Trốn việc chứ gì? Lão già kia mà về chị không chắc em sẽ toàn mạng bình an?

-- Trác Khởi Phong cạn ngôn không biết làm gì, cư nhiên vậy mà bị bà chị này phát hiện thật hết biết. Nàng cũng chịu thua cái tính chọc gậy bánh xe này của Trác Tịnh Ân, thôi thì giải vây cho cậu đã:

- Được rồi! Không lời thôi nữa! Đi ăn đi, Chị đói lắm rồi! Còn công việc thì khi nào ba về em có làm sao chị viếng! Đi thôi!- Vừa nói nàng vừa kéo hai người ra ngoài xe. Riêng Khởi Phong thì thật muốn bốc hỏa, tình chị em có chắc bền lâu. Mà thôi có mẫu hậu bảo lãnh nên kệ đi. Vừa tính lên xe thì Trác tịnh Ân lên tiếng:

- Ngồi phía sau! Để Phi Phi lái xe. Muộn rồi phải nhanh lên.

Trác Khởi Phong cũng có chút thắc mắc là Trác Diệp Phi biết lái xe từ bao giờ nhỉ cậu không hề biết chứ? Mà thôi mau lên xe không hai bà chị này mà tổ cáo lão già kia thì cậu chỉ có nước bị tống ra nước ngoài lần nữa...

Chiếc MayBach đồ lại lần nữa làm cho cả những người đi đường phải nháo loạn, vận tốc khủng khiếp như vậy đúng thật khiến cậu muốn nhảy xuống xe mà đi bộ mà, nhưng cố nhiên sắc mặt nó thì khá bình thản, còn Diệp Phi thì cười thích thú tiếp tục lao đi.

- -----

Khi vừa đặt chân xuống xe Trác Khởi Phong đã thầm tạ ơn chúa rằng cậu không có bất cứ xây xát gì. Trác Tịnh Ân cùng Diệp Phi lại hướng mắt về phía đôi nam nữ trong nhà hàng, họ rất giống với...

- Không phải kia là Nguyệt Nguyệt cùng anh Từ Hàm sao?

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

.Thanh âm vừa phát ra từ miệng Trác Khởi Phong đã làm cho ánh mắt của hai vị tiểu thư sáng hơn bao giờ hết. Trác Tịnh Ân nhanh chân chạy tới chiếc bàn cách chỗ Ly Nguyệt không xa, vẩy tay ra ý cho Diệp Phi cùng cậu đi vào. Và tất nhiên cặp nam nữ kia chẳng hề hay biết vẫn thao thao bất tuyệt cười nói. Umm...Cậu cũng chẳng phải khang mà yên lặng xem phim tình cảm a!

- Cô cậu có dùng gì không a? - Một bang menu được cô nhân viên đưa về phía Tây Trác Khởi Phong, cậu chính xác là ngồi xa cô gái ấy nhất đấy! Cư nhiên lại đưa menu về phía cậu d, là ý gì đây? Còn là gì nữa? Về đẹp non nót động lòng này có cô gái nào không say? Trác Khởi Phong chỉ cười nhẹ đáp lại:

- À không! Bây giờ chúng tôi chưa muốn gọi món... À! Cho hai phần bánh ngọt 2 chị ấy đi! - Trác Khởi Phong thừa biết hiện giờ Tịnh Ân cùng Diệp Phi thực chất là chưa có muốn dùng bữa a! Ánh mắt hai người họ thì cứ bắn về phía Ly Nguyệt cùng Từ Hàm làm như chưa thấy người ta hẹn hò bao giờ vậy? Nói cũng chẳng lệch đi đâu, với dĩ đây cũng là lần đầu Trác Ly Nguyệt hẹn hò nha! Sống trong vòng tròn của hắc đạo chỉ vẫn có vương vấn một chút tình yêu nó sẽ trở thành một công cụ tự sát chính mình. Đã lâu rồi Diệp Phi không thấy Ly Nguyệt cười nhiều như vậy, lần này xuyên qua âu cũng là may mắn, Ly Nguyệt chắc chắn rằng sẽ có một cuộc sống viên mãn. Trong 3 người chỉ có cô là người có những chuyện chẳng ai thấu nổi từ một con bé 8 tuổi được huấn luyện để trở thành sát thủ cô đã trải qua không biết bao nhiêu là cực hình thậm chí là sinh tồn trong nơi rừng thiêng nước độc, chính nơi ấy đã tạo nên Chúc Lạc lãnh huyết vô tình tới một nụ cười cũng khó tồn tại. Giờ cũng đã quá tốt rồi, không bận tâm về những thứ đã quá chú trọng hiện tại đây mới chính là Trác Ly Nguyệt. Cạch! Hai phần bánh ngọt được đặt xuống bàn lôi Trác Diệp Phi ra khỏi dòng hoài niệm, ánh mắt nàng sáng như sao nhĩ đĩa bánh:

- Đang đói thì có bánh ngọt a ~ Hào độ đề! - Nàng cười tươi tấn nhìn Trác Khởi Phong, tay thì đã cầm nĩa mà ăn bánh. Nhìn Diệp Phi lòng Tịnh Ân không khỏi cảm thán, trời ạ làm như chưa có nhìn thấy bánh ngọt bao giờ vậy.Khôn thêm đề tâm tới hai con người kia, ánh mắt nó lại hướng về phía cửa, là một cô gái nha! Cô ấy đi vào đã thành tâm điểm của cả nhà hàng với ngũ quan xinh đẹp khá ái cùng bộ váy trắng tinh khiết. Nụ cười trên môi cô gái kia khiến bao chàng trai yếu lòng, theo quán tính cô gái ấy hướng nhìn về phía Ly Nguyệt nhẹ nhàng bước tới bàn của cô.

- Hi! Cậu ở đây sao? Chúng ta thực có duyên! - Giọng nói nhẹ nhàng vang tới tai Ly Nguyệt, đánh thức nó đang mải mê nói chuyện với Từ Hàm.

- À... - Câu trả lời có chút chần chừ nhưng nhìn là biết về đẹp thanh thuần trong sáng này hẳn là Mã Tuyết Vân! Cô cũng đâu hứng thú kiểm chuyện, hữu duyên vô ý gặp cô ta? Hay là mà xui quý khiến mới lọt vào trong tình cảnh khốn kiếp này! Không biết tâm địa lương thiện của ai kia có toan tính chiếm lấy cả Hoắc thiếu đang nói chuyện ở đây không nữa. Ôi! Tâm hồn lạnh như nước của Trác Ly Nguyệt sợ rằng sẽ vì Mã Tuyết Vân kia phá vỡ mất. Gương mặt duy nhất một sắc thái khiến nụ cười của Tuyết Vân có chút cứng ngắc, nhưng nhanh chóng lấy lại về tự nhiên:

- A! A Nguyệt mình tới 1 mình, chúng ta có thể ngồi chung chứ?

- Tùy cô! - lười biếng phát ra một từ cô chẳng chút để tâm liếc về phía Hoắc Từ Hàm dò xét biểu cảm trên gương mặt tuần mĩ kia.

- Không phiền anh nhĩ? - Giọng nói ngọt ngào của Mã Tuyết Vân hướng về phía Hoắc Từ Hàm, thực là anh không muốn nói nhưng ánh mắt của Nguyệt Nguyệt buộc anh phải đáp sao cho lịch sự nhất!

- Không phiền! - Hai chữ từ miệng anh phun ra cùng ngữ khí đều đúng là có khiến Mã Tuyết Vân có phần tức tối, có người đàn ông nào gặp cô ta mà không phải nở nụ cười câu dẫn chứ? Cái gương mặt lạnh tanh này là sao? Người này nhất định Mã Tuyết Vân có phải có!

- Em tên Tuyết Vân! Bạn của A Nguyệt!

- Ừm

- Anh cùng Ly Nguyệt là người yêu của nhau sao? - Mã Tuyết Vân hỏi như dò xét ý tứ Hoắc Từ Hàm. Câu hỏi khiến anh có phần bối rối như chưa kịp trả lời thì tiếng Trác Ly Nguyệt đã vang lên:

- Mã Tuyết Vân! Từ khi nào tôi và cậu lại có tình cảm thân thiết tới vậy? A Nguyệt? Thứ lỗi cô nên sửa lại cách xưng hô. Nhớ không làm địa vị của chúng ta không có ngang nhau. Còn về mối quan hệ của chúng tôi... Chưa tới lượt cô biết. Mong tự trọng! Không phải thứ gì cũng nên biết, bí mật luôn có giá trị của bí mật! Biết rồi không hay đâu! - Kèm theo là một nụ cười khinh miệt cùng trào phúng, phía xung quanh lên tiếng ồn ào của sự bàn tán. Trác Ly Nguyệt chẳng mấy quan tâm, mọi sự chú ý đều đổ về gương mặt như hoa đằm lệ, trông rất ư là bi thương kia.

- A.. Nguyệt! Sao...sao cậu lại... Nói vậy... Hức.. Hức... Chúng... chúng ta.. Là bạn... Hức.. Mà...

- Vậy có thân sao? Đầu phải cái quái gì cũng khóc lóc được như vậy? Giời lăm thì mang chỗ nước mắt này ra ngoài mà xin chút bố thí chứ đừng tại đây tôi không chắc nó còn tác dụng.

Bà chị này của Trác Tĩnh Ân về ngoài bình tĩnh như vậy đủ khiến nó cùng Diệp Phi run sợ rồi. Nó thừa biết hiện tại Trác Ly Nguyệt muốn lao tới xé nát bộ mặt thanh khiết kia ra. Khó nổi tiểu thư khuê các, hơn nữa đang có mặt người thương. Sao có thể làm vậy?

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Trác Diệp Phi cùng cậu không để ý lắm về mớ lộn xộn bên bàn Ly Nguyệt. Trác Khởi Phong trực tiếp gọi phục vụ đổi qua phòng khác riêng biệt. Trác Diệp Phi không chú ý kiến đi theo cậu bỏ mặc Tĩnh Ân đang chăm chú xem kịch hay, thực là.... tình chị em có chắc được bền lâu? Phía Trác Ly Nguyệt cùng Hoắc Tử Hàm đã mang một mùng màu u tối, hàn khí xuất ra vốn không hề nhẹ từ đôi nam nữ kia. Bất giác người Mã Tuyết Vân có chút lạnh, nhưng à vẫn lớn mật ở lại diễn tiếp vở kịch bi thương.

- Đừng nói vậy mà A Nguyệt! Chúng ta đừng vì chuyện nhỏ nhặt kia mà giận nhau chứ! Hức....a ~ - Gương mặt mĩ lệ đã nhà nước mắt tương trưng như có thể chảy thành cả một đoạn Trường giang. Ly Nguyệt khó chịu lắm rồi ăn thôi cũng không xong. Đứng ra cô chẳng muốn dây dưa với nàng bạch liên chết tiệt này cơ mà vận nữ phụ cứ đu bám không sao tách rời, thật khiến cô mệt chết. Thà rằng vậy đóng vai ác thì đóng cho trót, tính mở miệng nguyên rửa cô ta vài câu ai ngờ phía sau lưng vang lên một thanh âm êm dịu:

- A Nguyệt! Từ Hàm! Hai người mau đi đâu chơi đi! không nên để buổi hẹn hò quý giá bị thứ ô uế nào đó phá hỏng! - Trác Tĩnh Ân này giờ hơi bị ngứa mắt Mã Tuyết Vân nên nhìn không được mà đi tới nhẹ nhàng nói vài câu. Lời nói ấy khiến hai người bất ngờ vì sự có mặt của nó, mã của Ly Nguyệt cũng theo đó mà đỏ lựng. Ánh mắt anh tràn ngập ý cười trực tiếp kéo tay cô dắt đi.Trác Tĩnh Ân nhìn mấy món điểm tâm chưa kịp dùng tới mà tức nổi. Lười biếng xoay người đi không quên để lại cho Mã Tuyết Vân một câu khiến cô á sững sờ:

- Mặt nạ? Bỏ đi! Dễ vỡ lắm! Nếu có chấp mặt nạ ấy không chi vỡ... Gương mặt này tôi không nghĩ nó sẽ còn tồn tại!

- -----

- Oaa! No chết mất! - Diệp Phi không chú ý hình tượng vườn vai một cái, Trác Khởi Phong không nể tình nhếch mép cười khinh thường. Thanh toán xong xuôi,tính đi về nhưng Tĩnh Ân vẫn chần chừ:

- Hai người về trước! Chị có việc...- Lời vừa nói ra khiến hai con người không muốn cũng cả một trời hắc tuyến.

- Lại chuyện quái gì đây? Bữa tối hôm trước chưa xong đâu! - Trác Diệp Phi hoài nghi nhìn cô chị đang nhẹ nhàng chuẩn bị.

- -----

- Ăn trưa cũng không được yên ổn anh nói xem chúng ta có nên đi cắt duyên âm? - Trác Ly Nguyệt không chút nương tình khi nhớ lại chuyện ban sáng. Anh nhìn cô gái đang mày cau mặt có trước mắt không khỏi muốn phì cười, từ khi nào cô lại có cái tính chấp vật như vậy cơ chứ? Thật tình anh yêu cô nhóc này hơn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Vườn tay xoa đầu Trác Ly Nguyệt, anh bật cười:

- Em từ khi nào lại thù dai tới vậy? Chẳng phải thích Nhạc Liên Vũ đến chết đi sống lại sao? Giờ thù hằn tới tùy sống mất rồi!

- Ừm.. Ừm! Có vẻ anh ưa em thích Nhạc Liên Vũ? Thôi coi lại Nhạc Liên Vũ anh ta có tướng mạo khá hút hồn nhĩ? Gia thế không chê vào đâu được... - Từng chữ chưa kịp nói ra ngoài đã bị Hoắc Tử Hàm nuốt trọn, nụ hôn bất ngờ ấy khiến Trác Ly Nguyệt chỉ biết đứng chết chần mà tiếp nhận. Nhưng hôn ngay ở chỗ đó bộ có phải là quá lộ liễu? Ừm..Nụ hôn ngọt ngào của cả hai đã phát ra không biết bao thức ăn chó khiến người đi đường ghen tới nuốt chửng trôi ỏi ra thì thực không đành. Hoắc Tử Hàm nhân cơ hội chiếm lấy tiện nghi tách hàm răng trắng của cô, chiếc lưỡi hư hỏng luồn sâu trong khoang miệng cảm nhận tư vị ngọt ngào hiếm hoi. Mẹ nó! Nụ hôn ấy cuối cùng cũng đã dừng lại, gương mặt đỏ hồng vì xấu hổ phần cũng vì oxy mà anh lấy đi cũng chẳng ít. Nhìn Hoắc Tử Hàm kia, tay anh vẫn đùa nghịch trên đôi môi bạc mỏng kia tràn ngập ý cười:

- Xem em còn dám nói? Em thử nhắc tên nam nhân khác một lần? Anh hôn em chừng ấy lần! - Câu nói tràn ngập giấm chua sặc sụa khiến Ly Nguyệt chút nữa là không nhận ra Hoắc Tử Hàm cừu non ôn nhu áp áp,thay vào đó là một con sói hung hãn mang đầy tính chiếm hữu. Ánh mắt viên đạn cứ chăm chăm vào anh, tức tối cô phun ra một câu:

- Lừa mạnh!

- Không lừa mạnh thì dối em hôn anh chắc? Sợ rằng sẽ chẳng bao giờ có? - Trong câu nói của anh nửa đùa có nửa thật. Anh vẫn chẳng quên đi chuyện cũ, chẳng quên người con gái trước đây từng ghét bỏ bài xích anh tới như thế nào. Câu nói như xát muối vào vết thương trong thâm tâm Trác Ly Nguyệt có hay không cô đã yêu anh mất rồi? Yêu một người con trai si tình tới điên dại ấy hay chỉ là thương hại chắc bây giờ lòng Ly Nguyệt cũng đã rõ. Vứt bỏ gương mặt giận dữ Trác Ly Nguyệt nhón chân lên đưa bàn tay nhỏ nhắn áp vào gương mặt tựa điêu khắc kia, lần nữa hôn lên môi bạc lạnh giá. Nụ hôn không quá lâu nhưng đủ để khiến ai kia ngơ ngẩn:

- Anh thử nói một điều khiến anh đau lòng nữa xem? Muốn quên thì hãy cứ quên! Em là của hiện tại chứ không phải quá khứ! Tình cảm của em anh xem là trò chơi đùa riêng tư, anh cứ việc vứt! Hoắc Tử Hàm! Trác Ly Nguyệt em nói cho anh biết: Anh là người của em! Có chết cũng là của em!

Nam nhân nào đó đang ngơ ngẩn bị nụ cười kể đó làm thức tỉnh, vội vã hỏi như không tin vào tai của chính mình:

- Em. Em nói gì?

- Em không biết? - Trác Ly Nguyệt cười tươi tắn đi lên phía trước làm bộ không quan tâm tới con người phía sau đang điên vì tình!

Đôi nam nữ cứ ung dung sùng nhau như vậy thức ăn chó người đi đường đều đã ném đủ!

- -----

Trác gia!

- Ân Nhi! Phi Nhi! Mau mau qua đây coi! Mẫu váy này con xem có được không? - Mẹ Trác cười tươi gọi hai đứa con gái đang dồn toàn bộ ánh mắt lên tivi kia ra!

- Mẹ! Có cần rườm rà vậy không? Chỉ là buổi tiệc thôi mà! - Trác Tịnh Ân chán nản nhìn mấy bộ váy diêm dúa trong tạp chí!

- Ai za! Đây là sinh nhật lần thứ 69 của Lâm lão gia. Hôn nữa cháu trai ông ấy mới về nước chắc chắn sẽ có người lọt vào mắt xanh của Lâm thiếu, con xem phải ăn vận đẹp biết đâu...
- Mẹ Trác mơ mộng về một tương lai "sáng lạn" của cô con gái.

- Không có chuyện đó đâu mẹ! Ân Ân nhà ta phải lòng người khác rồi nhaa! - Trác Diệp Phi tay cầm đĩa dâu tây đi tới, ánh mắt không ngừng khiêu khích nhìn Trác Tịnh Ân. " Khốn kiếp! Con nhỏ này! Không phải muốn chết chứ? " Lòng Trác Tịnh Ân gào thét! Chẳng qua chốn đi chơi có chút làm gì chơi lại dữ vậy?

- Dĩ nhiên là vậy! Có sai tí nào đâu! Chị không tương tư ai mới lạ ấy! Lùm cái gì chứ? Mau hóa thành lão bà bà lắm đấy! - Trác Khởi Phong không chút nương tình nói.

- Thế nào? Ân Nhi con nói cho ta biết con đang tương tư ai vậy? - Từ câu chuyện vấy vốc mẹ Trác dương ánh mắt triu mến hỏi nó. Ba con người tất cả đều dồn lên người nó cả, áp bức! Đúng là bức chết người mà! Không chịu được nó đánh trống lảng:

- Aa! Con nhớ có việc phải làm a! - Nói rồi chạy tót lên phòng không để lại chút dấu tích. Trác Diệp Phi, Trác Khởi Phong cùng bà vẫn hoài nghi về chuyện của Trác Tịnh Ân nha!

Tiếng!

- Tôi đây tôi đây! - Di Lâm chạy vội ra mở cửa, đập vào mắt di là cảnh tượng có chết đi cũng không tin vào mắt mình được! Trác Ly Nguyệt tiểu thư đáng mến đáng yêu đi về cùng với Hoắc thiếu a ~ Hôn nữa trông rất mờ ám... Trong ý nghĩ của di Lâm toát lên không biết bao nhiêu cảnh tượng nữa đây. Trác Ly Nguyệt nhìn biểu cảm của di không khỏi xấu hổ.

- Đó! Con bảo không phải đợi com mà! - Trác Khởi Phong khinh khỉnh hếch mũi trêu chọc Trác Diệp Phi cùng Hoắc Tử Hàm, cảnh tượng hai người tình bể tình trong nhà hàng khiến cậu độc thân như cậu và Diệp Phi và cả nó... À không chỉ hai người đã đủ học máu vì cậu lương tử phá. Trác Ly Nguyệt má đã chín như gấc nay lại càng đỏ thêm, giận cá là chém thớt quay qua đẩy Tử Hàm ra vội vàng:

- Không có việc gì? Anh cũng nên về thôi!! Muộn rồi!

Hoắc Tử Hàm không chút kháng cự nhìn cánh cửa từ từ đóng lại mà không ngừng buồn cười " Mới có 8 giờ tối cơ mà? ". Mẹ Trác âu yếm nhìn con gái lớn lời nói ngọt ngào:

- A Nguyệt à!

- Mẹ!!! - Ly Nguyệt thật thẹn quá hoa giận mắt rồi. Cô cũng chẳng thèm tháo đôi giày cao gót ra chạy lên phòng, đóng sập cửa lại!

Rầm!!!! Tiếng cánh cửa bị vùi dập bới Trác Ly Nguyệt vang lên ba người họ dưới lầu nhìn nhau cười gian manh. Ba Trác từ thư phòng đi xuống nhìn ba mẹ con họ cười, ông thật không hiểu gì? Có hay không đã bỏ qua chuyện gì đó hay ho?

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đệ Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Trác gia

Trác Ly Nguyệt mơ màng tỉnh dậy, rồi mới có hơn 4 giờ sáng còn rất tối. Cô ngại bật điện nên cứ dò dẫm dưới ánh đèn mờ mờ của nhà mình đi xuống phòng bếp lấy nước. Thực là cô vẫn còn muốn ngủ tiếp a ~TMVừa bước chân xuống sảnh chính Trác Ly Nguyệt như muốn đột quỵ khi bắt gặp bóng một nữ nhân ngồi trên ghế sa lông, tóc rũ dài quá éo,váy trắng toát, cô ta đang trải tóc...

- Mẹ kiếp! Trác Tịnh Ân cô điên à?

- A! Tại thói quen mà! Dọa sợ rồi sao đệ nhất sát thủ của tôi? - Cô gái kia quay người lại cười rõ tươi, nhưng trong hoàn cảnh này nụ cười trông cực kỳ là kinh dị. Có con điên nào mới 4 giờ sáng ngồi trải tóc không? Còn bộ đồ trắng nữa... Tất nhiên là ngoại trừ thứ gì đó kì bí thì còn có một Trác Tịnh Ân. Cô như muốn lao tới và cho đứa em quý hóa vài cái, ừ thì thói quen đi. Cái thói quái quỷ bao lần làm cô và Diệp Phi thót tim, tưởng là gặp cái con ma nào nữa chứ!

- Hay lắm! Muốn tôi đột quỵ chết hay sao?

- Nào dám? Chị chết tên nam phụ chết bầm kia xử tôi không còn chỗ chôn mất!

- Nam... Nam phụ gì chứ? - Ly Nguyệt ngượng ngùng trả lời.

- Chẳng biết được!

- Cứ nói cho lắng vào, người hôm trước cậu lui tới nhà anh ta không bình thường đâu.

- Há? - Nó ngờ ngác nhìn bà chị.

- Theo thông tin tôi có thì anh ta tên Dạ Mặc Hàn.

- Đã biết!

- Thông tin còn lại đều là bí mật.

- Theo cốt truyện anh ấy là thiếu gia Dạ thị, nguyên một tập đoàn lớn. Chi nhánh rải rác khắp Châu Âu. Anh ta sống cùng ông nội, ba mẹ đều mất cả...Gia cảnh nói chung là hoàn hảo. Tiếc là lại đổ gục vì một nữ nhân bản thủ... Theo như tôi nhớ thì mấy ngày trước anh ta gặp nữ chủ trong viện, nên mới tới gần can vậy thôi. - Trắc Tĩnh Ân thao thao bất tuyệt nói như thể biết từng chi tiết dòng họ nhà người ta vậy. Trắc Ly Nguyệt khẽ chau mày, cô khô khan nói cả tràng thông tin:

- Dạ Mặc Hàn! Thiếu gia Dạ thị. Ông là Dạ Thừa, là chủ tịch tập đoàn Dạ thị. Tập đoàn bất động sản lớn của Châu Âu, tập đoàn này cũng đã nắm trong tay không ít đặc quyền của nhà nước vì mạch kinh tế của cả quốc gia Dạ thị nắm hơn 30 %. Trong khi đó Trắc thị chỉ chiếm có 10%. Trong Dạ gia ngoài Dạ lão gia và anh ta thì còn có một cô cháu gái nuôi của Dạ Thừa. Cô ta tên Dạ Tịch Phù....

- Oh! Em gái nuôi à? - Nó hơi bất ngờ vì việc này nha! Trong truyện không có viết nha! Mà khoan! Không viết mà sao cô biết được, không lẽ...

- Đừng nói là chị lại dùng cái trò đó nữa nha?

- Không dùng thủ đoạn sao có được thứ mình muốn chứ?

- Hack hệ thống mạng lưới của chính phủ chị cũng gan lắm.

- Thường thôi... - Trắc Ly Nguyệt vênh mặt, trên đời này còn thứ quý gì mà cô không dám nữa chứ?

- -----

7 giờ sáng tại Trắc gia.

- Tiểu thư! Cô dậy mau! Ta xin cô đấy! - Tiểu Vân cô hầu nhỏ tuổi trong nhà bắt lực nhìn nàng đang ngủ như chết. Trắc Ly Nguyệt dựa người vào cửa nhẹ nhàng phun ra vài câu:

- Aii! Đàng Lâm chị tôi rồi!

Chẳng biết câu nói có ma pháp gì mà vừa dứt câu Trắc Diệp Phi đã tự bật mình dậy miệng nói liên hồi:

- Aa! Chị Lâm em dậy đây!!!! Dậy ngay đây! - Nhận ra là mình bị lừa nàng như muốn nuốt chửng chị mình, lại bị lừa nữa rồi, cay đã man.

- Hôm nay mẹ bảo đi học được rồi!

- Còn chị và Ân Ân? - Nàng có chút chán nản hỏi hai người. Dù sao kiếu trưởng nàng đã đỡ đại học rồi mà, tổ chức vẫn là rất ưu ái ba người cho học tới đại học luôn kìa. Nhưng xuyên qua lại phải đi học nữa. Nàng không can tâm.

- Nghĩ xem nào! Em đi học cùng Tiểu Phong a! Chị và Ân Ân đã 20 mà hai nguyên thân đỡ đại học lâu rồi mà. Còn em Trắc Diệp Phi mới có 18 lớp 12, Tiểu Phong mới 17 lớp 11. Đứng không? Nào nhanh đi học đi, bước chân vào thế giới mà cô ao ước! Haha! - Trắc Ly Nguyệt trêu chọc nàng không thương tiếc cô thừa biết quãng thời gian học cấp ba, Diệp Phi là học sinh cá biệt, mỗi ngày tới trường là vài cái bản kiểm điểm mà. Ôi một thảm kịch!

.....n phút sau.....

- Mẹ phải tới trường thật sao?

- Tất nhiên! Con bé này làm sao vậy? Có tin chúng ta tổng con ra nước ngoài không?

- Mẹ! Cái trò này mẹ xài chưa chán à? - Trắc Khởi Phong lạnh nhạt nói. Hết báo cậu quản công ty giờ thì bắt đi học không biết còn muốn biến cậu thành cái quái gì nữa đây. Kể ra hai bà chị cũng thú vị không kém nhì? Mà kệ đi trò này mẹ dọa suốt đêm ra cũng quen mắt rồi.

- Nghịch tử còn muốn chết?... Ấy!... Chờ chút! - Chưa nói dứt câu chiếc xe đã chạy biệt tăm, Trắc lão gia nhìn vợ mình ông nhếch miệng nói:

- Đáng đời bà già khó tính!

- Ông!! Cha con ông đều...đều.... Ai! Tức chết tét tôi mà!!!

- Thôi nào! Hai người bớt vài câu đi! Ba dù sao cũng không làm gì được nữa, đi cùng con. Có vài người chất lượng hơn ba nhiều! Đi chúng ta đi! - Trắc Ly Nguyệt từ trong nhà bước ra cười nói với bà. Trắc phu nhân cứ vậy đi vào nhà thay đồ, bỏ đẹp vị lão gia nhà mình ở đó.

- -----

- Mẹ! Con thay tới bộ thứ 3 rồi đấy! - Trắc Ly Nguyệt cằn nhằn.

- Được rồi được rồi! Mặc bộ này vậy! - Bà lại lần nữa đưa chiếc váy trắng tinh khôi ướp thứ lên người cô. Lần này thì cũng là Trắc Ly Nguyệt miễn cưỡng đi vào thay ra.

Cô cùng mẹ Trắc vừa lấy xe ra thì bắt gặp Tĩnh Ân đi vào gara xe, mẹ Trắc hỏi:

- Con tính đi đâu nữa vậy?

- À! Mẹ và chị đi chơi! Ở nhà cũng chán con ra ngoài một chút! Tiện tới thư viện luôn!

- Ừm! Vậy con đi đi! Nhớ cẩn thận đấy!

- Biết rồi mẹ!.

Khi chiếc xe của Ly Nguyệt và mẹ Trác từ từ khuất dạng sau dãy cây xanh trải dài bao quanh biệt thự Trác gia thì cũng là lúc nó bắt đầu đấu tranh tư tưởng. Đi công viên hay là thư viện? Ở nhà lâu ngày chắc nó hóa điên quá. Thôi thì đi thư viện vậy.

Trên phố đi bộ tấp nập người, bóng một cô gái nhỏ nhắn mặc chiếc áo phông đen cùng quần jeans như mờ nhạt giữa đám đông ăn vận sành điệu. Ai mà không biết phố đi bộ này là trung tâm của các khu căn hộ bậc nhất thành phố chỉ dành cho các cậu ấm cô chiêu giới thượng lưu, tiêu tiền như nước. Trác Tịnh Ân thở dài giữa chốn đi bộ, đi cả tiếng mà chả có cái thư viện nào vừa ý, toàn bộ sách ở đó đều nhằm chán cả, không thì cũng là nó đã đọc qua. Thư viện nào cũng giống nhau cả, đi tới đi lui thì cũng vô dụng, nó nghĩ thế là đi tong một ngày tuyệt vời. Nhưng không như nó nghĩ...

Trác Tịnh Ân sai bước trên con đường kia thì ánh mắt vô tình nhìn trúng một chiếc biển đã cũ nát, mặt sơn bong tróc không rõ chữ chỉ đọc được đại khái là " Thư viện Lâm Mộc ". A! Đúng là may mắn đang tuyệt vọng tự dưng lại có một thư viện ngay đây nữa chứ. Nhanh chân chạy vào con ngõ theo biển báo, ngõ này rất sâu đi vào chừng 300m chứ chẳng ít. Dừng chân nơi cuối ngõ là một căn nhà 2 tầng, đúng là hơi hướng thời dân quốc có vẻ như nó đã tồn tại lâu lắm rồi. Cho dù có thế nào thì vẫn cứ đi vào cho chắc biết đâu vớ được hai ba cuốn sách hay. Kẹttt! Tiếng cửa mở vang lên, có tiếng người bên trong vọng ra:

- Ai vậy? - Nghe giọng nói ấy khá khàn có vẻ như là một bà lão. Trác Tịnh Ân nhanh chóng đáp lại:

- Bà ơi! Cháu tới mượn sách ạ!

Từ trong buồng đi ra là một bà lão đã hơn lục tuần, gương mặt già nua nhiều vết chân chim như cũng phúc hậu và đẹp lão lắm. Bà nhìn nó ánh mắt có chút thất vọng thờ dãi:

- Mượn gì chứ? Nơi này vốn đã không kinh doanh được nữa rồi! Nó là của lão già nhà ta, hơn 40 năm nay nó mở cửa cũng là may lắm rồi! Nhưng bây giờ không thể tiếp tục được nữa. Và lại ngày mai chúng ta sắp đi rồi... Thôi cháu về đi!

- Bà à! Cho cháu mượn 1 cuốn thôi cũng được! Mai cháu sẽ trả sớm mà! - Vừa nghe vậy nó đã ra sức năn nỉ.

- Hai! Thôi thôi! Đi theo ta! - Bà lão kia kéo tay nó đi lên lầu, nó cũng không phản kháng mà bước theo.

- Đây! Toàn bộ số sách của thư viện này đều ở đây! Cháu thích cuốn nào cứ lấy! Ta đều cho hết! Dù sao giữ lại cũng không để làm gì.

- Thật ả? Cháu có thể lấy hết chứ? - Trác Tịnh Ân vui mừng ra mặt nhìn những thùng giấy lớn đầy sách. Phù! Thối một cái bụi trên những cuốn sách bay tứ tung làm nó chút nữa là bị lao phổi mất rồi!

- Bà! Cháu sẽ lấy hết chỗ sách này! Chiều này sẽ có người tới lấy ạ!

- Ừm được rồi cháu cứ lấy đi!

- Vậy số sách ấy sẽ phải có giá chứ ạ?

- Ta không bán chúng! Mỗi cuốn sách đều là vô giá ta không bán chúng! Mà cháu lấy nhiều như vậy làm gì?

- Cháu có thể không đọc tới nhưng người khác thì có thể đấy ạ! Mở một thư viện hẳn là không tồi? - Nó cười tươi nói với bà chủ nhà.

- Cháu là một cô gái đặc biệt đấy!

- Tất nhiên ả! Thôi! Giờ cháu phải đi rồi! Tạm biệt bà!

- -----

- Cho em một phần bánh kem và 1 ly matcha!

- Được!

Trác Tịnh Ân ung dung ngồi bấm điện thoại, bây giờ là 8 giờ sáng. Vẫn còn sớm,nó chưa về nhà vội mà tạt qua quán Cafe chút rồi về một thể dăng nào cũng gần công ty của ba mà. Nghĩ đi nghĩ lại thì nếu không xuyên qua chắc bây giờ ba người đang sống trong lo sợ vì sự truy lùng gắt gao của tổ chức, ở thế giới này yên bình hơn nhiều...

- Xin chào! Tôi có thể ngồi đây chứ? - Giọng nói nam tính nhẹ nhàng vang lên, ngược mắt nhìn tìm nó khẽ đập thích. Ôi mẹ ơi! Ôn nhu nam thần kìa! Ngũ quan tinh xảo, đôi mắt quang màu nâu mê người, sống mũi cao thẳng, làn da trắng sáng, gương mặt góc cạnh. Ôi trời! Còn thêm sơ mi trắng và quần tây còn gì đẹp hơn, mắt máu mắt máu trầm trọng!

- Cô gì ơi!

- À... Có thể! Anh cứ tự nhiên! - Nó cười tới muốn sái quai hàm rồi. Trai mờ tới có ngu mới từ chối a. Hình như bữa nay nó không đánh son a! Chết cha! Thế này thì... Mà thôi kệ! Xinh sẵn rồi khỏi đánh!

- Cảm ơn! - Mắt máu lần thứ n người gì đâu đẹp trai dữ vậy a! Ly matcha đã được đặt lên bàn mà nó không chú ý tới, mãi ngắm nam thần trước mắt tưởng tượng ra.... Bầu trời đam mê. Ủ! Cho dù không phải hủ nhưng bản chất của một tác giả hiện lên trong đầu nó, nam thần mê thì có mê thật như tấm chân tình này đã dành cho nam phụ Dạ Hân mất rồi!

- Cô cứ nhìn tôi vậy? Ngại đấy!

- A! Xin lỗi!

- Không sao!

- Anh tên gì?

- Lâm Hải Nhất!

-- Đứng hình 5 giây! Mẹ kiếp đi đâu cũng là nam chủ. Không biết số mình có phải là số chó hay không nữa!

- Cô sao vậy?

- Không...không có gì! - Lâm Hải Nhất nhìn người con gái vừa nhìn hấn say mê kia giờ ánh mắt của nó đã chuyển sang sự lo lắng bài xích. Hấn đáng sợ vậy sao?

- Vậy cô tên gì?

- À! Không cần thiết phải biết tên tôi đâu! Dù sao cũng không gặp lại! Tôi có việc! Anh cứ dùng tự nhiên nha! Tôi đi trước! - Trác Tĩnh Ân nhân cơ hội chuồn thẳng. Bỏ mặc Lâm Hải Nhất ngơ ngác trông theo như ngốc lẳng. Cô gái này rất đặc biệt, hấn thích. Lâm Hải Nhất này sẽ mọi giá có được em

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

.Cùng lúc đó tại TTTM

Trác Ly Nguyệt cùng mẹ đi hết tầng này tới tầng khác mua đủ thứ đồ. Cái này cũng đâu phải là cô muốn mua nhiều, mẹ vỗ nhìn cái nào ưa cũng mua cả làm cô không thể không theo a! Tĩnh dạo một chút nữa thôi rồi về nhưng cô vừa hay lướt qua một cửa hàng thú cưng liền thích thú kéo mẹ Trác đi vào trong. Bà Trác cũng không ngại chiều con gái đi vào trong, mua nhiều đồ nhưng chủ yếu là nhờ người ta chuyển tới nên cũng chẳng mất sức mà xách đồ. Bên trong có cả mấy dây thú cưng ấy chứ, mèo Anh tai cụp, mèo ba tư, thỏ, chó,... Toàn bộ đều cực kỳ dễ thương a! Cô thật muốn mang chúng về mà. Bà Trác nhìn con gái cười tươi tắn, bà lên tiếng:

- Không phải vào đây chỉ nhìn thôi chứ? Chọn một con đi chứ? Mẹ tặng!

- Được thôi mẹ! - Trác Ly Nguyệt nhìn xung quanh, vô tình nhìn thấy một con rồng Nam Mỹ chăm chú nhìn nó một lúc. Cô liền tưởng tới Trác Tĩnh Ân sẽ khóc thét khi nhìn thấy nó mất, Tĩnh Ân hào hào không sợ một con gì cả nhưng khắc tinh chính là cóc, rồi xong tới ếch cuối cùng suy ra ghét loài bò sát. Khẳng định không sớm thì muộn khi mua về nó sẽ chẳng ngại dọn ra ngoài ở. Lướt qua nó, cô tiến tới chỗ mấy con mèo khá ái, ngắm nhìn chúng một cách say mê tự dưng phía sau có một âm thanh vang lên:

- Xấu xí! Xấu xí!

Quay lại phía sau đập vào mắt cô là một con vẹt xanh siêu cutee! Nhưng cái miệng thì chẳng cutee chút nào. Gương mặt cô biến sắc vờ dừ tợn, gằn giọng đe dọa con vẹt:

- Người nói ai hả? Có tin ta cho người gặp tổ tông không?

- Xấu xí! Xấu xí! - Tiếng vẹt con vẫn không ngưng lại làm Ly Nguyệt có hơi ức chế.

- Mẹ! Con muốn con vẹt này!

- Được! Kêu nhân viên đi! Rồi chúng ta thanh toán!

- Người chết chắc! - Ly Nguyệt nhìn bé vẹt con đáng thương rủa.

30 phút sau...

Cầm trên tay chiếc lồng bé nhỏ cùng một con vẹt siêu dễ thương ngồi trong xe hơi. Nhìn nó cô lẻ lười làm mặt quỷ, khúc khích trên nó:

- Bây giờ ta sẽ về vật lồng người ra đem nấu canh! Nói ta xấu xí ư? Cho người biết mùi.

- Ác Nữ! Ác nữ! - Con vẹt lần nữa kêu lên. Trác Ly Nguyệt đùn thực muốn vật lồng nó ra, nhưng kiềm chế nhất nhất kiềm chế. Cô không chấp con vẹt làm chuyện này:

- Miệng nói ra lời nào không hay lời ấy! Đúng thực là con vẹt vô văn hóa! Ta gọi người là Tiểu Khẩu nha!

- Xấu xí! Xấu xí

- Ehh! Ta đặt tên cho mi rồi! Còn nói ta xấu, tới lúc vào nồi rồi còn kêu được không? Tiểu Khẩu từ đáng ghét!

Mẹ Trác cũng Đã đi ra ngoài từ cửa hàng bà nhìn đứa con gái đầy cung chiều:

- Sao? Vừa ý chưa?

- Chắc rồi mẹ! Tiểu Khẩu sẽ khiến cho Phi Phi và Ân Ân vui vẻ!

- Tiểu Khẩu? Con lấy đâu ra cái tên này vậy?

- Tại nó lắm mồm! Gọi Tiểu Khẩu đúng rồi còn gì?

- Tùy con thôi! Nhưng ta sẽ gọi mày là Tiểu Khẩu!

- Xinh đẹp! Xinh đẹp! - Tiểu Khẩu lần nữa lên tiếng khen lấy khen để vị phụ nhân kia. Hai người cư vui vẻ như vậy không hề để ý tới bên ngoài một nam nhân đứng ở nơi góc khuất nhìn qua bên chỗ Trác Ly Nguyệt ánh mắt xa xăm nghi hoặc.

- -----

Kết thúc một ngày học buồn chán tẻ nhạt Trác Diệp Phi bùng từng khi nghe tiếng chuông hết tiết. Niềm hạnh phúc ủa tới cảm giác rất chi là mãn nguyện đi.

- Chào! Mình tên Lam Nặc! Có thể làm quen chứ? - Giọng nói nhỏ nhẹ rất êm tai vang tới, Trác Diệp Phi ngược mắt lên nhìn. Là một cô gái có mái tóc nâu đỏ tự nhiên cùng đôi mắt xanh phượng tây hút người,hắn là con lai. Trác Ly Nguyệt cũng không ngại đưa tay chào:

- Hi! Gọi mình là Diệp Phi được rồi!

- Cậu không đi ăn trưa à? Mọi người đi hết rồi kia!

- Mình đợi em trai!

- Em trai?

- Này! Chị tính ngủ ở đây à? Đi ăn thôi! Lỡ chút nữa chết ai chôn? - Trác Khởi Phong đứng dựa vào cửa nói vọng vào, vẻ đẹp nói chung là lam nhan họa thủy a. Lam Nặc bắt tri bắt giác quay về phía sau, má thoáng chốc đi quang một rặng mây hồng. Trác Diệp Phi nhìn thì thầm cảm thán em trai nàng quả là sức hút đặc biệt a ~ Nàng tiến tới cửa đi qua liếc xéo cậu một cái nói:

- Có khi em là người chết trước đấy! Nặc Nặc đi chung không?

- Tất nhiên rồi! Dù sao tôi cũng đầu quen ai! - Lam Nặc chạy qua Khởi Phong đi theo nàng. Cậu đứng ngẩn ở đó một lúc vì mùi tử đinh hương trên người Lam Nặc... thật thơm...

Sau khi lấy com...

- Lam Nặc cậu là con lai à?

- Ừm! Mẹ mình là người Nga! - Nhỏ không ngần ngại cười tươi trả lời.

- Đôi mắt cậu đẹp lắm đấy!

- Quá khen rồi!

-

-

Bữa ăn cứ tiếp tục diễn ra tiếng cười nói vui vẻ của hai cô gái. Trác Khởi Phong thì chẳng thốt ra nửa chữ, lặng lẽ ăn và ngắm nhìn Lam Nặc. Ba người sau khi đã lấp đầy cái bao tử yêu dấu tỉnh về lộp lộp, khi đi tới dãy nhà B thì bỗng một cô gái chạy tới chỗ bọn họ. Cô gái này cũng rất xinh xắn khả ái tóc nâu buông xõa, làn da trắng hồng, mắt to tròn. Cô gái đưa trước mắt Khởi Phong một lá thư miệng ấp úng:

- Khởi... Khởi Phong! Minh! Minh thật sự rất thích cậu! Làm bạn trai mình nha!

- Tôi cự tuyệt! - Cậu lạnh nhạt buông một câu. Cái tình cảnh này thực quá đối nhầm chán và cầu huyết.

- Tại sao chứ? - Cô gái có chút ngượng vẫn cố chấp nói.

- Có bạn gái rồi!

- Ai chứ? Còn anh xứng với cậu hơn Lăng Nhạ Thư mình. - Cô gái tức giận nói.

- Cô ấy! - Vừa nói tay của Khởi Phong kéo Lam Nặc ôm vào lòng. Lúc ấy thực sự.... Mẹ nó Trác Diệp Phi muốn cho em trai mình vào chảo dầu. Con gái người ta nhận vợ là bạn gái mình, nhân thời cơ ăn đậu hũ của người ta đáng chết!

- Chứng minh cho tôi xem! - Lăng Nhạ Thư vẫn còn nói tiếp khiến nàng muốn bốc khói. Làm ơn đi đừng cho dầu vào lửa nữa, không trùng hai người họ hôn nhau thì tội cô bạn mới thân Lam Nặc quá. Soạt! Trác Khởi Phong không ngần ngại bế thốc Lam Nặc lên, lấy môi mình áp lấy bao phủ đôi môi anh đào căng mọng ướt át kia. Mất Lam Nặc mờ lờn, bất ngờ và quá bàng hoàng vì chuyện này. Nụ hôn không kéo dài quá lâu chỉ thoáng qua, nhưng đối với Lam Nặc nó như kéo dài cả ngày thế kỷ, nụ hôn vừa dứt Lam Nặc đẩy cậu ra xa mình, gương mặt đỏ bừng. Lần này Lăng Nhạ Thư không thèm nhìn cậu trực tiếp dặm chân bỏ đi. Lam Nặc không nói không rằng chạy vội lên lớp, Trác Diệp nhìn cậu nói:

- Em làm cái quái gì vậy?

- Không phải xin lỗi là được sao?

- Nụ hôn đầu của Nặc Nặc đấy! Em đền được chắc.

- Tất nhiên! Em cũng mất đi nụ hôn đầu chứ!

- Thật hết biết!!! - Nàng chạy theo Lam Nặc luôn, mặc kệ cậu đứng ngây người ở giữa sân trường. Thôi thôi! Sau rồi tìm cách xin lỗi vậy.

- ----Trên lớp-----

Hiện tại đã vào tiết học, Lam Nặc cố gắng nhét kiến thức của thầy cô vào đầu nhưng không thể được. Trí nhớ của nhỏ chỉ quanh quẩn ở nụ hôn bất ngờ ban nãy, không phải chứ? Người ta là học đệ của mình mà. Sao có thể xảy ra chuyện vừa gặp đã yêu chứ đúng là vô lí. Nào ơi! Hãy quên nó đi! Quên đi! Lam Nặc nhìn vào sách mà không để ý tới thầy đang điểm danh tên mình:

- Lam Nặc! Lam Nặc có không?

- A...có! Có ạ!

- Hừ! Lần sau chú ý nhé! - Thầy nhắc nhở rồi tiếp tục điểm danh:

- Liên Vĩ

- Có

- Tiểu Lan

- có ạ

- Diệp Phi

-

- Diệp Phi! Trác Diệp Phi có không? - Thầy giáo nâng gọng kính nhìn bao quát lớp một lượt, nói tiếp:

- Vâng à? Có phép không?

- Dạ! Thưa thầy... Cậu ấy vừa nghỉ tiết này thôi ạ! - Lối trưởng đứng dậy nghiêm túc báo cáo.

- Thật là! Trừ điểm cho tôi!

Sau câu nói ấy cũng chẳng một ai quan tâm nữa, tiếp tục bài học một cách bình thường. Còn Lam Nặc lại tự hỏi, rốt cuộc Trác Diệp Phi ở đâu?.....

Nàng vươn mình một cái, đứng thật không khí trên sân thượng rất thoáng mát a! Thích hợp để làm một giấy ngủ dài. Ngả lưng về phía sau ghế đá, đôi mắt nhắm nghiền trông cực kì thoải mái. Những làn gió nhẹ mát lạnh của buổi sớm lướt nhẹ qua làn da trắng mịn của Diệp Phi, đã lâu rồi không được bình yên như vậy quá thật nàng rất hài lòng. Trốn tiết cũng chẳng phải việc gì quá to tát với nàng, Diệp Phi trốn tiết như thể là một thói quen,nên cũng không quan tâm rằng có bị bắt kiểm điểm hay không nữa....

Choang!

Một tiếng vỡ vụn của thủy tinh vang lên đôi mắt xinh đẹp kia thoáng chốc mờ trưng. Là một trai thủy tinh đã ném trượt qua vai nàng đập vào bức tường phía sau. Nhìn những vụn thủy tinh vương trên vai bản tính hung dữ lại nổi lên,Trác Diệp Phi không ý tứ nói:

- Con mẹ nó! Đứa nào tính ám sát lão nương! Muốn gặp Mạnh bà lắm rồi phải không?

- Cô em à? Tội anh chỉ chơi đùa chút thôi! Cũng chẳng liên quan tới em đâu! Đừng xen vào, xử lí xong vụ này tội anh sẽ xin lỗi em thật " chu đáo "!" - Một tên học sinh mặt mày dữ tợn cầm côn tiến tới nâng cằm Trác Diệp Phi lên mà vuốt ve, trêu ghẹo. Nàng nhìn xung quanh thì thấy có khoảng độ 5,6 tên cô đồ y trang, nụ cười đắc ý được họa lên gương mặt xinh đẹp. 5,6 người nàng chơi được...

Rắc! Soạt! Chát Chát!

Bàn tay của hắn bị nàng bẻ ngược, xoay người lại Diệp Phi lại khuyến mãi thêm hai cái tát trông cực kỳ là có nghệ thuật. Phía sau tên đàn em của hắn xông lên, nàng lại một lần nghiêng người né tránh cái dao găm đang nằm trong tay gã con trai kia, đôi giày đế thấp vẫn có tác dụng khi in hằn hình lên mặt mấy tên đàn em của hắn. Soạt! Tay vẫn nắm cổ áo hắn, nàng tặng thêm một cú lên gối vào hạ bộ, chốt hạ bằng cú đấm giữa sống mũi khiến tên kia bất tỉnh nhân sự, mặt mày vẫn còn tím tái vì đau. Trác Diệp Phi nhìn 3 tên còn lại, cười nhẹ hỏi:

- Muốn nữa không?

3 gã nam nhân mặt cắt không còn một giọt máu, vội đỡ đồng bọn chạy mất dạng. Họ thầm hỏi, cô ta là cái thứ quái gì?

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đế Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

.Sau khi xử lí xong mấy tên vô lại, nàng mới hiểu kì đi tới phía sau bức tường nơi góc khuất mà bọn chúng ầu ẩu. Phát hiện ra có một thiếu niên mái tóc dài quá mắt che đi gương mặt tuấn mỹ dễ ý kĩ sẽ nhận rõ. Khỏe miệng hắn ta rỉ máu, mặt mày bầm tím trông có vẻ khá thảm thương! Vươn tay lên tính lau máu cho hắn ai ngờ bàn tay của Diệp Phi bị bắt lấy, thiếu niên kia mở mắt nhìn nàng cắt giọng lạnh lùng:

- Tính làm gì?

- Không làm gì! Hứng thú xem cậu chút! - Trác Diệp Phi kéo tay mình ra, ánh mắt nhìn thiếu niên hững hờ.

- Không cần cô quan tâm!

- Tôi giống về quan tâm cậu lắm à? Đánh nhau thì giữ cái dung nhan kìa! Lam nhan bạc tỷ đấy! - Nàng buông lời trêu ghẹo hắn, lại còn nháy mắt thêm một cái mới rời đi. Làm tên thiếu niên ngây ngốc nhìn theo.

Về tới lớp thì vừa hay hết tiết, Lam Nặc vừa thấy nàng liền chạy ra hỏi han:

- Tiểu Phi! Cậu đi đâu vậy? Thầy trừ của cậu hơn 20 điểm đó!

- À! Lên sân thượng hóng gió chút thôi! Mà điểm thì mặc kệ đi, không quan trọng lắm!

- Trừ điểm,hạnh kiểm của cậu sẽ bị giảm đấy!

- Vậy mình hỏi cậu, cậu đánh giá một con người qua thang điểm hay cách hành xử thực tế?

- Ừm! Được rồi! Không sao là tốt! - Lam Nặc nhẹ giọng cười nhu hòa. Vừa về chỗ ngồi tiếng ồn như một lớn hơn khiến Diệp Phi có chút bức nhìn ra phía cửa, là tên thiếu niên trên sân thượng à! Hắn không lẽ lại học lớp này? Nhưng nàng đang đặt tâm điểm lên những lời bàn tán:

- Tên này hôm nay lại vào học sao chứ?

- Ê! Quái vật đi học kìa!

- Đúng là đứa con hoang!

- Sao mình lại học chung với nó vậy?

- Hình như lại vừa đánh nhau nữa kia

-

Bao nhiêu lời bàn tán rộ lên, Diệp Phi nghe mà ngứa ngáy cả người muốn xông lên cho mỗi người một bạt tai. Ấy vậy, hắn thậm chí mặt mày còn không biến sắc, vẫn thong thả đi về phía dãy cuối góc lớp, ngay sau bàn Trác Diệp Phi. Hắn chẳng thèm nói lấy nửa lời trực tiếp gục xuống bàn ngủ. Tên này kì lạ quá nhỉ? Mọi sự hiếu kì đã được gọi lên, nàng cứ vậy ngồi nhìn hắn. Khi tất cả học sinh đã tập chung ở sân thể dục thì vẫn còn hai bóng hình ở trên lớp. Trác Diệp Phi thấy xung quanh không còn ai nữa mới đưa tay cốc nhẹ lên đầu tên kia, hát hăm nói:

- Cậu không giận à?

- Giận gì? - Hắn đưa mắt ra ngoài lạnh nhạt đáp.

- Họ nói cậu như thế kia mà!

- Quen rồi!

- Quen? Họ nói nhiều tới vậy à?

- Thôi đi! Cậu hỏi thì có ích gì? Mà có nói, cậu cũng có hiểu đâu! - Hắn hơi nhàu mày nói.

- Cậu không kể sao mà tôi hiểu! Cậu nghĩ rằng thế giới này có mình cậu thôi ấy.

- Thì đúng vậy còn gì? Mọi người có ai dám làm bạn với tên quái vật như tôi đâu? Không một ai...

- Có tôi!

- Cậu....

- Cậu cái gì? Tôi tên Diệp Phi!

- Tôi... Tôi là Thần Mặc!

- Thế nào? Coi như chúng ta đã là bạn nhé!

- Ừ... Ừm! - Hắn có chút ngượng nhìn cô gái trước mắt, vừa này trông hùng hổ lắm cơ mà, bây giờ lại biến thành cô gái tươi tắn dễ thương như vậy.

- Máy tên đánh cậu là ai vậy? - Trác Diệp Phi hiếu kì hỏi.

- Người của anh trai tôi!

- Há? Cậu đùa à?

- Anh em cùng cha khác mẹ. Anh ta coi tôi như cái gai trong mắt vậy, sợ tôi chiếm quyền thừa kế...

- Ồ? Họ gọi cậu là quái vật cũng vì lí do đó à?

- Tôi cũng không quan tâm, dù sao cũng quen rồi! Mà một cô gái mới 18 như cậu mà mạnh mẽ thế đấy.

- Tất nhiên. Tôi đã từng là học sinh cá biệt, tiếng tăm của tôi lớn hơn cậu nhiều! - Trác Diệp Phi cười tự hào.

- Chắc vậy! Cậu làm tôi nói chuyện hơi nhiều rồi đấy!

- Vậy cậu chắc là nói chuyện với con gái nhiều rồi nhỉ?

Lần này hắn không đáp lại chỉ khẽ bật cười lắc đầu. Diệp Phi chính là người đầu tiên ngoài mẹ hắn, làm cho Thần Mặc nói nhiều tới vậy. Còn nàng thì đắm chìm trong nụ cười kia... Nói thế nào nhỉ? Giống như mặt trời ở Nam Cực vậy....

-

Vừa đặt chân vào nhà là nó đã lao tới ôm mấy cuốn sách mới mua được đọc ngẫu nhiên. Đang hăng say thì ba Trác từ trên tầng đi xuống với bộ comple đen, ông khẽ chỉnh cà vạt rồi nhìn xuống Tịnh Ân hỏi:

- Ân Ân! Con rảnh không?

- Dạ có ạ!

- Đi cùng ba, thư kí Trần hôm nay nghỉ thành ra có việc làm ăn đột xuất nên...

- Cũng được ạ! Nhưng con nói trước, con không chắc là sẽ kí được hợp đồng cho ba.

- Kí cái gì? Kí được mới là kì tích, ba cùng thư kí Trần đối đội lần làm ăn này cũng không có gì là kì vọng. Hợp đồng này cực kì khó nắm giữ. Con cứ đi cùng là được rồi.

- Vâng! - Trác Tịnh Ân cũng đồng ý chạy lên thay bộ đồ công sở, chiếc váy bút kéo dài qua gối cùng mái tóc buộc cao làm nó trông trở nên trưởng thành hơn rất nhiều dù không trang điểm quá đậm. Chiếc xe của hai người nhanh tròn chạy đi theo hướng tới vùng ngoại ô phía Bắc. Con đường đúng là có chút quen thuộc nhưng vất kiệt nào nó cũng không thể nhớ nổi nó dẫn tới đâu. Mà Trác Tịnh Ân cũng không quan tâm lắm, lấy bản hợp đồng ra xem. Về quản trị kinh doanh thì nó không rành lắm, chỉ hiểu sơ qua đây là bản hợp đồng kí kết mua bán mảnh đất ở Châu Âu. Mà tập đoàn bất động sản ở Châu Âu thì chỉ có thể là... Dạ Thị! Không phải chứ, có mỗi cái hợp đồng phải mở lên nhà hắn, xong xong rồi. Nó chết mất, Trác Tịnh Ân à hãy thăm cầu mong là hắn ta không nhớ tới mày đi. Kéttt! Chiếc xe đang yên đang lành bỗng phanh gấp, tài xế quay qua hai người rồi rít:

- A! Chủ tịch, tiểu thư! Tôi xin lỗi. Đã tới rồi ạ!

- Ủm! Lần sau cậu cẩn thận hơn nhé! - Ba Trác chỉ nhắc nhở nhẹ, rồi đi vào biệt thự, nó cũng nhanh chân theo sau....

Đại sảnh Dạ gia

- Chú Trác! Mời chú uống nước! - Gương mặt yêu nghiệt của Dạ Mặc Hàn cứ đập vào mắt nó, nếu khả năng kiềm chế thì chắc giờ đây nó đã một thân không huyết sắc đi vào viện mà truyền máu mất.

- À được rồi cảm ơn! Hôm nay chúng tôi tới để bàn chuyện làm ăn. Đây là hợp đồng thu mua mảnh đất phía Nam Châu Âu. - Ông Trác không khách khí vào thẳng vấn đề. Cùng lúc đó bản hợp đồng từ tay cô được đặt ngay ngắn trên bàn kính.

- Được! Về vấn đề lợi nhuận chú tính sao?

- Chúng tôi... - Ông đáp lại lời của hắn, nhưng chưa nói được câu gì thì bị nó ngắt lời.

- 50/50 tiền vốn! 60 /40 tiền lợi nhuận nghiêng về phía chúng tôi. Lý do quý công ty chỉ nhận được 40% trong tổng số lợi nhuận là vì chúng tôi là người bỏ tiền ra mua mảnh đất, thứ hai quý công ty cho dù phải bỏ ra 50% tiền vốn nhưng, các người không phải trả thêm bất kì khoản thuế nào được đánh. Vì vậy bên ngài 40%! - Vốn định an phận xem ông làm việc mà nó phát hoảng với với 30% lợi nhuận của Trác Thị, mà lần này tiền thu lại lên tới mấy chục triệu USD. Một con ma mê tiền như nó chẳng thể bỏ qua.

Dạ Mặc Hàn nhìn nữ nhân trước mắt, hắn chỉ cười lật bản hợp đồng ra nói lại:

- Vậy tiểu thư cho tôi biết lý do tại sao trong bản hợp đồng lại ghi rõ là 70% nghiêng về chúng tôi?

- Việc này là do tôi soạn sai. Mong Dạ tổng thứ lỗi! Ngày mai, chúng tôi sẽ gửi hợp đồng lại cho anh. - Trác Tịnh Ân có chút lo lắng nhưng cứ dăm chiêu, bạn thân của Ly Nguyệt thì ít nhiều cũng ảnh hưởng bởi tính cách quyết đoán trên thương trường.

- ...Được! Hợp tác vui vẻ, Trác tiểu thư! - Hắn không nhanh không chậm nhà nhạ nói. Nó không nói gì nở nụ cười xã giao, thực sự là tâm can nó muốn nổ tung, ôi trời cái khí thế bức người sắc mùi thuốc súng a!

Ba Trác không nói gì nhìn cô con gái thân yêu, cuối cùng cũng trưởng thành...

Sau khi ông Trác và Trác Tịnh Ân rời đi, trong thư phòng Dạ gia.

- Thiếu gia! Vị tiểu thư này.... - Một nam nhân mặc bộ âu phục đen đứng ngay ngắn bên cạnh Dạ Mặc Hàn áp ứng nói.

- Sao?

- Giọng nói, cách nói chuyện rất giống với cô gái hôm đó! - Thư kí Lâm nhớ lại ngày hôm đó....

- -----hồi tưởng -----

Lúc ấy, khi Lâm Nhạc đang sắp xếp tài liệu trong phòng, Bỗng điện thoại reo lên, nhìn vào nó là sếp của anh. Không chần chừ Lâm Nhạc bắt máy ngay:

- Alo! Có....

- Sếp anh đang bệnh! Mau tới!

- Cô... Cô là ai?

- Không cần biết! Hắn sắp chết tới nơi rồi!

-

Sau đó là kéo theo cả một tiếng tút dài...

- ----kết thúc-----

- Cậu chắc chứ?

- Vâng! Chính là cô ấy!

- Được rồi! - Hắn chỉ buông một câu như vậy, rồi tâm tư lại để trên người cô gái ấy. Vì sao cô biết mã khóa nhà hắn, vì sao lại chăm sóc hắn. Chưa bao giờ hắn gặp cô ấy... Hiện hữu trong đầu Dạ Mặc Hàn chỉ là hai chữ vì sao.

+++++

Vì phải bão hai bộ nên số lượng sẽ không nhiều! Sorry nha! ☐

Các cậu ới ☐!

Năm 2019 đã qua các cậu đã làm được những gì?

Chứ còn tui thì đã thu được rất nhiều tình cảm của các cậu rồi đấy.

Sang năm mới 2020 ☐Canh Tý ☐

Tui chúc tất cả các bạn luôn ủng hộ tui một năm nói vui vẻ, bình an bên gia đình☐. Nhớ rằng luôn ủng hộ tui nhaa! ☐☐

Hứa năm mới sẽ ra chương nhanh hơn ☐

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Đại Boss: Đệ Nhất Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.